HLAS NÁRODA

"Vy representujete ve svobodném světě vlast. Vlast potřebuje lásku a pomoc. Buďte svorni! Jen svorným Bůh požehnává."
JOSEF KARDINÁL BERAN
arcibiskup pražský.

(VOICE OF THE NATION)

TEL.: (312) 762-2044

Udržení českého vědomí, řeči a novin v Americe žádá osobní oběti a nadšené spolupráce každého z nás.

Second Class Postage Paid at Chicago, Ill.

Return Postage guaranteed, Chicago, Ill. 60623 | Roč. (Vol.) II. — Číslo 33. | Sobota (Saturday) 13. srpna (August) 1977 | Cena 25 centů

K svátku Nanebevzetí Panny Marie

15. srpna, kdy bývala v mnohých našich městech v ČSR pouť

Náš dnešní obrázek je fotografií velmi známého starého obrazu Nanebevzetí Panny Marie, nazývaného "Assumpta z Deštné", podle městečka Deštná v Čechách, kde byl obraz umístěn v kapli sv. Jana Křtitele. Toto malé městečko, které kdysi patřilo pánům z Rožemberka, bylo slavnými lázněmi, objevenými v roce 1599. Zmiňuje se o něm nejen náš vlastenecký kněz a neohrožený obhájce práv národa českého, jezuita Bohuslav Balbín, ale které je dokonce zaznamenáno v různých pramenech hned po Teplicích a Karlových Varech. Kapli Svatého Jana Křtitele věnovala tento obraz neznámá paní z Jindřichova Hradce. Doba vzniku obrazu se klade do druhé poloviny 15. stol., ale jeho původ je neznámý. R. 1895 dal toto vzácné dílo patron kaple hrabě Czernin obrazárně Společnosti vlastenecких přátel umění a dnes je umístěn ve Státní sbírce starého umění v Praze na Hradčanech.

Latinský nápis na okraji obrazu po doplnění písmen a slov znamená česky toto: Raduj se, nebes Královno, aleluja, neb ten, jehož jsi nosila pod srdcem, vstal z mrtvých; učinil Tě blaženou a vzal si Tě k sobě; oroduj nyní i za nás, Bohorodičko svatá, abychom se stali hodnými být s Tebou na věčnosti.

DR. E. VIDRA:

Cartrizmus kontra marxismus — bez vojny

L'udské práva vznikla z utrpenia a z nádeji nad troskami poslednej vojny.

Vznikli z potreby chránit človeka a l'udstvo pred opatovným zneužitím štátnej moci, odvolávajucej se na rasu, na masu, na kasu a na iné dominanty a fetiše nášho a minuleho storočia.

Vznikli z vedomia a svedomia celeho l'udstva — z jeho sebauvedomenia — že len l'udské právo — rovné a neodňatelné — teda nezávislé od každej moci, od každých výrobných pomerov, od každej tretej ríše, od každeho proletariatu — sú základem l'udskej i spoločenskej dostojnosti a života bez strachu a núdze. Jak pre každeho jednotlivca — tak pre každý národ.

Žialbohu — l'udské práva — od svojho vzniku až do roku 1977 — sa takto ani v živote ani v našich povojnových dejinách — neuplatnili. Až na nepatrné výnimky — po celú dobu neboli viac než zaklinadlom slávnostných rečí a medzinárodných dohod, alebo nástrojom lamentacií a amnestijných žiadostí — a ani nie viac, než formulačným klišé občianských práv — závislých na politickej moci a jej vrtochoch.

Táto situácia ovšem silu l'udských práv — aká im bola nádejami a vierou l'udstva vložena — nielenže nevyužila, ale ešte i zhoršila.

Napríklad ich šlapanie — trebars i tak markantné ako vo východnej Europe — nebolo viditelné ani len z tak vysokého miesta, akým bol prezidentský stolec USA za Forda. A ich renomé — ktoré predsa len je výrazom všeobecnej l'udskosti — sa stalo krycou definiciou dokonca i pre marxizmus — hoci ich z principu — (z principialnej závislosti) všetkeho na ideologickej dominante — na moci kolektivných výrobných pomerov; alebo na proletariate) — principialne a systematicky zaznáva a utláča. Predsa posledné vyhlásenie Brežneva, že i on je za l'udské práva pokial' sa nezneužívajú proti socialistickemu systemu — to viac než výhražne dokazuje.

Rok 1977 sa však stal pre l'udské práva rokom dejinnej úvrate — rokom návratu do toho smeru, ktorý im l'udstvo povodne určilo.

V roku 1977 sa Carter inauguroval vierou v l'udské práva — teda oživil — na pozoruhodnom mieste — tú vieru a tú nádej, ktorá je vložená aj do Deklaracie.

A v roku 1977 Carter dal l'udským právam k dispozicii i silu najmocnejšieho štátu sveta — teda k ich inherentnej sile tvorit' svet bez strachu a núdze (viz Dek.) — pridal ešte i silu vonkajšiu — k tvoreniu a k organizovaniu zrovna tohoto nádejneho sveta — potrebnú.

L'udské práva se teda cez Cartra predstavujú v novej — a v skutočnosti aj v ich podstatnej forme. Predstavujú sa ako dynamický ciel', idea, ba i ako system — povedzme ako izmus — organizujuci a pretvárajuci človeka, l'udstvo, osudy.

Ba ešte viac. Tak ako v roku 1917 se Marxova viera v kolektivizaciu výrobných prostriedkov silou štátu SSSR pretvorila na marxismus — na system a ideologiu deštrujucu l'udské práva a svet strachom a núdzou — tak sa v roku 1977 Carterova viera v l'udské práva silou štátu USA pretvorila na cartrizmus — na system a ideclogiu podporujúcu l'udské práva a svet bez strachu a núdze.

Teda v roce 1977 sa vo svete — poznačenom samoderžavím marxizmu — vytvorila konečne už dávno očakávaná (a komunistami pokrytecky i stále provokovaná alebo kamuflovaná) ideologická alternativa — a to hned' už aj vo forme nevojenskej konfrontácie cartrizmu a marxizmu.

Prvý organizovanc za l'udské a národné práva — nezávislé i od štátnej moci — druhý organizovane za l'udské práva — ovšem len od štátnej moci závislé.

Prvý za moc človeka i národa pred štátom a druhý len za moc štátu (presnejšie za moc strany a vlády, alebo diktátora) i proti človeku, i proti národu.

Teda v roku 1977 konečne jasná alternativa dokonca jasná dilematicky: žit', alebo nežit'.

Konečne zápas, hodný zápasu — i obetí.

Konečne zápas, ktorý je sám o sobe dostojným, a ktorý k dostojnosti vedie. A ktorý legitimuje a ku ktoremu povzbudzuje celé l'udstvo dostojne, i nástojčivo — i deklaratorne — svojou Deklaraciou l'udských práv.

A konečne zápas, ktorý je predovšetkým pre náš národ — a pre náš exil — jediným možným smyslom a závazkom.

Iba cez neho vedie cesta k europskemu zjednoteniu nášho exilu, i našich — od Europy odtrhnutých — vlasti.

A iba cez neho vedie cesta jako pomoct' Západu — i samemu prezidentovi USA Cartrovi — v boji proti marxizmu, proti marxistickej ceste za svetovládou. I v boji proti ideologickému zamlžovaniu zapadneho predpolia propagandou exilových a domácích marxistov a kryptomarxistov o takých (brežnevovských) l'udských právach, ktoré by sa nechceli dotknút' komunistického systemu.

Iba cez neho teda prestane byt' exil t'ažnou karou marxizmu.

Iba cez neho vedie cesta k dostojnosti exilu.

ENGLISH SECTION INSIDE

Na našem obrázku je slovenský ústav svatých Cyrila a Metoděje, který si postavili věřící američtí a kanadští Slováci v předměstí Říma, a který jsme navštívili u příležitosti kanonizace sv. Jana Nep. Neumanna letos v červnu.

Je v něm vydavatelství slovenské exilní náboženské literatury (něco jako naše česká Křesťanská akademie a římský "Velehrad" s Domem Josefa kardinála Berana dohromady). Navíc je tam gymnasium ve správě slovenských salesiánů pro studenty ze slovenských rodin z celého světa, kteří mají v úmyslu se stát kněžími. Kolem ústavu je rozlehlá zelinářská a ovocná zahrada, sportovní hřiště a plovárna. Američtí a kanadští věřící Slováci nasbírali mezi sebou a obětovali na tuto stavbu téměř půl milionu amerických dolarů.

Sloupek informací

O OBČANSKÝCH PRÁVECH VIDĚNO PO KOMUNISTICKU, K OSUDU VIETNAMCŮ A Z PAŘÍŽE O ROZKLADU "LIDOVÉ FRONTY"

Zásluhou jednoho z našich věrných čtenářů mám v rukou úplný text "Směrnic o úpravě právních vztahů ČSSR k občanům, kteří se zdržují v cizině bez povolení čs. úřadů", o nichž jsem podle novinové zkratky psal v H.N. 23. července. K tomu již napsanému mohu tedy dnes dodat některé podrobnosti, hodné vaší pozornosti.

Tak například v "Oddílu 2", "Článku 3", v odstavci "2. c)" zmíněných "Směrnic" se praví, že čs. občanovi může být povolen trvalý pobyt v cizině, jestliže **"podepíše prohlášení, ve kterém se zaváže, že se bude chovat a vystupovat jako občan Československé socialistické republiky"**. Taková "prohlášení" diktuje — podle toho, co je takřka všeobecně známo — StB, Státní bezpečnost, cosi jako politická policie pražského komunistického režimu. Víme tedy, na čem jsme, poznáme-li krajana, který takový dokument podepsal. Pravděpodobně nevěděl, komu se upsal. —

Citáty z "Oddílu 3", "Článek 8", z "Oddílu 4", "Článek 12", z "Oddílu 5", "Článek 13" potvrzují nebezpečnou dvojakost zmíněných "Směrnic":

"Československým občanům lze povolit cesty za osobami propuštěnými ze státního svazku, jestliže splňují podmínky pro povolování cest do kapitalistických států."

"Československým občanům, kteří udržují styk s osobami, kterým bylo ve smyslu těchto směrnic odňato československé státní občanství, se cesty do ciziny nepovolují."

"Československému občanu, který ani po 5 letech nedovoleného pobytu v cizině neprojeví zájem o uspořádání svých vztahů k ČSSR ve smyslu těchto směrnic se vstup na území ČSSR nepovoluje ... Československým občanům se cesty za touto osobou nepovolují."

Převedeno do jazyka, kterému rozumíme my všichni, to znamená, že do povolování cest do staré vlasti a do povolování návštěv příbuzných je napříště zapojena v ještě větší míře než dosud politická policie dnes komunistické Prahy. Buďme si toho vědomi.

Dodávám: "V Helsinkách dne 1. srpna 1975" — cituji z pražského RUDÉHO PRÁVA — byl podepsán mimo jiné i představitelem čs. vlády "Závěrečný akt" o bezpečnosti a spolupráci v Evropě. V kapitole o "Spolupráci v humanitárních a jiných oblastech" se v odstavci a) "Kontakty a pravidelná setkání na základě rodinných svazků" praví:

"Zamýšlejíce napomáhat dalšímu rozvoji kontaktů na základě rodinných svazků zúčastněné státy budou příznivě posuzovat žádosti o povolení dočasné cesty z nebo do ostatních zúčastněných států a bude-li o to požádáno, i na pravidelné základně, k návštěvám členů jejich rodin."

Komunistická vláda v Praze, která se tak ráda a tak často na dodržování Helsinské smlouvy dovolává — patří po zveřejnění citovaných Směrnic na pranýř! Nařizuje totiž pravý opak toho, k čemu se před dvěma roky ve finském hlavním městě generální tajemník KSČ a prezident republiky" (citováno podle protokolu) dr. Gustáv Husák zavázal.

HLAS NÁRODA

(VOICE OF THE NATION)

Týdeník, věnovaný zájmům amerických Čechů, čs. exilu a potřebám našich drahých doma

BOHU, CÍRKVI, NÁRODU

VYDÁVÁ:

"VELEHRAD", českoamerické kulturní středisko,
CZECH-AMERICAN HERITAGE CENTER, INC.
2657-59 S. LAWNDALE AVE., Chicago, Ill. 60623

Telefon: 762-2044

ŘÍDÍ: Dp. VOJTĚCH VÍT, O.S.B.
s redakčním kruhem

ROČNÍ PŘEDPLATNÉ: v USA $15.00

Redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. Pokud jsou články podepsané autorem, nemusí se redakce s jejich obsahem ztotožňovat. — Zaslané rukopisy se nevracejí.

Second Class Postage Paid at Chicago, Illinois

August 13, 1977 — Vol. II, No. 33.

□

"MANIPULACE S LIDSKÝMI PRÁVY"

K takovým "manipulacím" dochází podle komunistických novin samozřejmě ve Spojených státech. Četl jsem v jednom z těch RUDÝCH PRÁV, které dostávám, že "mezinárodní pakty o lidských právech, které již ratifikovalo několik desítek zemí, se považují za součást mezinárodního práva a že jsou kritérii platnými pro jejich hodnocení. Vláda USA však dosud tyto pakty nepodepsala."

To je pravda. Jde například o "Mezinárodní pakt o občanských a politických právech", jde o "Mezinárodní pakt o hospodářských, sociálních a kulturních právech" z roku 1968. Komunistická vláda v Československu tyto dokumenty stvrdila svým podpisem, na rozdíl od americké ...

Pravda má však ještě jiné podoby. Připomínkou zmíněných "paktů" začíná onen dokument volání po svobodách, který známe pod jménem "Charta 77" (H.N. 22. 1. 77). Několik stovek podepsaných (ze 14 milionů čs. občanů) si odvážilo žádat je — a jsou pronásledování na všech cestách, kterými jdou ...

Někdo ty dokumenty podepsal a co v nich slíbil, neplní. Patří k nim, žel Bohu, i dnešní Praha. **Nepatří** k nim Spojené státy, země otevřená svým hříchům ...

□

VIETNAM PO DVOU LETECH

Četl jsem v komunistických novinách: "V minulosti zcela nedávné znamenal pro Vietnamce název Saigon synonymum prodejnosti, zvůle, korupce, brutálních represálií proti jihovietnamským vlastencům, nezaměstnanost ..." Jen o týden později, poslední týden v červenci jsem se z jednoho západoněmeckého týdeníku dověděl, že "stačí 8.000 dolarů nebo protihodnota ve zlatě a komunistický funkcionář (v Saigonu) pomůže k útěku". K útěku ze země, kde prý i ti, kdo svého času pozdravili příchod komunistů, jsou dnes znepokojeni hospodářskými opatřeními nového režimu — znárodňováním a násilnou evakuací k práci v zemědělství — a "politickým špiclováním". Každý z občanů je "prověřován" až do morku kosti, než se mu povolí jakýs-takýs život. A přitom prý se noví páni Vietnamu chovají zdaleka nejlépe ze z komunisty obsazených zemí — Laosu, Kambodže ...

Ony tisícovky dolarů zaručují jen nekontrolované vyplutí do asijských moří, nic víc. Ne každému se podařilo, co Lam Van Hienovi, rybáři ze Saigonu, který se spolu s několika druhy ve 13 metrů dlouhém člunu, s pomocí ručního kompasu a mapy vytržené z atlasu dostal po tříměsíční cestě do Austrálie.

Asi 80.000 Vietnamců "vegetuje" (překládám, co jsem četl) v uprchlických táborech v Thajsku. Komu se podaří přeplavba do Singapuru, putuje do vězení. Kapitáni námořních lodí, kteří se ujmou vietnamských uprchlíků někde na moři, mají složit $4,000 na osobu, než je některý stát přijme a dá jim asyl. Izraelská lod' "Juwali" převzala na palubu z rybářských bárek 66 Vietnamců. Po týdny pro ně hledala útočiště v některé z asijských zemí. Přijal je až Izrael.

Která z lodí prý dnes zahlédne čluny vietnamských uprchlíků — tak je **nevidí**. Nemohu posoudit, kolik je na tom pravdy ...

BBC (British Broadcasting Corporation) začala nedávno vysílat v zahraničním programu hlášení, že londýnská vláda se usnesla povolit uprchlíkům z Vietnamu pobyt v královské kolonii Hong Kong, odkud pak mohou emigrovat například do Spojených států. Mám na jazyku jedovatou poznámku o vzdálenosti mezi "Ho Či Minovým městem" (dnešní název Saigonu) a Hong Kongem, ale zdržuji se, neboť i to je pro uprchlíky z komunistického Vietnamu určitá naděje. Nikoliv jistá, neboť — jak už je svět takový — konvoje uprchlických lodí přepadají pirátské čluny, jejichž posádky nešetří životů ...

Vietnam zůstane špatným svědomím některých našich bývalých politiků.

□

DOBRÁ ZPRÁVA Z FRANCIE

Ve čtvrtek 21. července vtrhla skupina asi 40 komunistů do studia Prvního programu pařížské televize a žádala na moderátorovi Roger Gicquelovi, aby přečetl něco, co on přečíst nechtěl. Byli to zaměstnanci podniku "Aérospatiale" a chtěli, aby "Concorde létala do New Yorku".

Jistě si řeknete, že jde o záležitost skoro malichernou. Superhlučné britsko-francouzské letadlo, kterému většina amerických států odmítá právo přistávat na jejich území — co to má co dělat s politikou?

S politikou dnešní Francie docela jistě.

To je tak. V roce 1972 uzavřela Komunist. strana Francie dohodu se Socialistickou stranou o takzvané "Lidové frontě". Že jako — jako již v polovině třicátých let — půjdou spolu a dobydou Francii. Rozdělí se o moc.

Jenže komunisté z původních devíti sektorů národního hospodářství žádají nyní zestátnit 15. Program, který chtějí uskutečnit, stojí biliony, které Francie nemá. Komunisté pro sebe žádají ministerstva, správu takových úseků státní administrativy, která při uzavření dohody se socialisty neměli na mysli. A tak vychází najevo onen komunistický hlad po moci, po totální moci.

Přepadení pařížské televizní stanice komunistickou bojůvkou bylo důležité v tom směru, že nám ukázalo ty věčné cíle bolševizmu. —

Francouzi se prý bojí, že v příštích volbách na jaře 1978 vyhraje "Lidová fronta". Že se jejich peníze stěhují tím pádem do Spojených států — proti tomu jistě nejsme.

Že ta "Concorde" k nám nepřijde, to má taky něco do sebe. Já bydlím v Ciceru, a přes nás se tolik lítá ...

Zakončím: Přeji francouzskému národu, který nás první republika učila tolik milovat, aby se nepoddal "Lidové frontě". Ono jí totiž o "lid" vůbec nejde.

J. Netík

Věřím — věřím — věřím,
že se v náručí Boží
sejdem zas ...

UPŘÍMNÉ PODĚKOVÁNÍ

Snad náš drahý táta a manžel

KAREL ŽALUDA

ani nevěděl, kolik měl za tu krátkou dobu našeho pobytu v USA dobrých kamarádů a přátel. Všichni jste přišli se s ním rozloučit a nám stisknout ruce. Ze srdce Vám za to děkujeme.

Všem jeho českým i jinonárodním spolupracovníkům z "Citibank International" v Chicagu děkujeme za jejich účast na našem smutku, vyjádřenou květinami a jejich osobní přítomností na pohřbu. Našemu českému misionáři, Otci Vojtěchu Vítovi, O.S.B., od sv. Prokopa děkujeme za jeho liturgické modlitby a procítěná slova útěchy z Kristova evangelia; p. Jaromíru Netíkovi, tátovu kolegovi z banky a z "Klubu Gamma" ČSNRA za jeho upřímná slova rozloučení; p. prof. F. Kubinovi, nosičům rakve a pohřebnímu ústavu J. T. Chrástka v Berwynu, děkujeme za jejich prokázané služby.

Pán Bůh Vám zaplať všem, a na našeho drahého tátu si laskavě v modlitbě vzpomeňte aspoň v Den všech svatých a Dušiček.

RADKA ŽALUDOVÁ, manželka
JAN a DANIELA, děti

JAK SE PAŘÍŽ CHYSTALA UVÍTAT BREŽNĚVA

Několikanásobná ohrada těžkých železných překážek a autobusy plné policistů zajišťovaly bezpečnost sovětských kanceláří — Aeroflotu na Champs Elysée a Inturistu u Opery — již týden před návštěvou Brežněvovou v Paříži koncem měsíce června. Kolem sovětského vyslanectví v okruhu půl kilometru byly ve všech ulicích policejní hlídky, po zuby ozbrojené. — To vše mělo poskytnout ochranu před útoky pravicových i krajně levicových demonstrantů. Ukazuje to, jaké úctě a oblibě se Sovětský svaz a jeho maršál těší. Policejní opatření spíše než snahou o bezpečnost působila dojmem pohrdání. — Naše dva obrázky jsou brány před kanceláří sovětské letecké společnosti "Aeroflot" (i se třemi policejními vozidly) na Champs Elysée. Pořídil je spolupracovník našeho listu, který tehdy jel přes Paříž do Říma na kanonizaci sv. Jana N. Neumanna. Byl při fotografování zadržen a vyslýchán — ale výslech se brzy změnil v přátelský rozhovor. Policisté mu film z kamery nevybrali, když je ujistil, že se vrací do USA až za několik týdnů — a potom že budou snímky uveřejněny v jednom listě "svobodných Čechoslováků". Jeden z policistů se vyjádřil že snímky policejních bezpečnostních opatření nesmí se dostat do žádných novin před tím, než ten "gars" (t.j. Brežněv) odjede zpátky. Výraz gars je z pařížského žargonu a je užíván pro označení velmi pochybných osob.

V české útulně v Chicagu zemřel stařičký učitel VÁCLAV BALOUN

V pátek dopoledne 5. srpna jsem přišel na pohřeb náhle zemřelého krajana-exudanta J. Karla Žaludy a hned mi sbormistr Lyry František Kubina hlásil, že ve čtvrtek večer zemřel v Útulně na Pulaski Rd. další — (během minulého měsíce už třetí) — člen pěveckého sboru Lyra, exulant Václav Baloun. Žádný pohřeb nebude, ale večer v 8 hod. mu přijde do Chrástkova pohřebního ústavu zazpívat Lyra.

Slíbil jsem, že přijdu též, protože pan učitel Baloun upřímně v Krista Pána věřil, i když se nějak v životě s Jeho církví rozešel. Vždyť jej dokonce učíval Jindřich Šimon Baar v Ořechu u Prahy náboženství, když tam kaplanoval. Vzpomínám si, že mi pan Baloun dokonce jednou ukazoval Baarův podpis, který měl od něho na jednom pamětním obrázku.

Večer mu pak členové Lyry zazpívali na rozloučenou ty české melodie, které měl pan učitel Baloun nejraději, předseda Lyry, Jim Dietz, se s nim rozloučil (viz jeho proslov) a všichni dohromady jsme se pak i pomodlili za duši zemřelého starého kantora Balouna. Děkovali jsme mu za to, že doma ve vlasti vychovával a učil mládež, za to, že jako jeden z prvních exulantů vstoupil do Lyry, aby pomohl udržovat český a slovenský zpěv v Chicagu, a pro tu jeho tichou obětavost jsme prosili Hospodina o milosrdenství pro nás všechny.

* * *

Na rozloučenou s bratrem Václavem Balounem

Vážení bratři a přátelé!

Se smutkem v duši přicházím, abych se jménem pěveckého sboru Lyra rozloučil s naším milým členem-zpěvákem bratrem Václavem Balounem. Bratr Baloun se dožil 89let. Brzy po svém příchodu do Chicaga vstoupil do Lyry (už r. 1953) — jako obětavý člen, upřímný a milý bratr. Pro svou dlouholetou činnost v Lyře byl naší chloubou a zároveň "reklamou", co dokáže láska ku zpěvu, k ušlechtilé a krásné myšlence. Bratr Baloun vždy pevně věřil, že kultura srdce se neobejde bez lásky k hudbě a zpěvu, že jsou proto v životě lidí důležité a každou takovou snahu kulturní že je třeba též podpořit. V životě patřil mezi ty, kteří stojí skromně v ústraní připraveni podat ochotně pomocnou ruku pro každou ušlechtilou práci.

My, členové Lyry, budeme zvlášť vzpomínat na bratra Balouna jak dochvilně v každém čase i za nepohody byl mezi námi a na svém místě při zkouškách i pěveckých vystoupeních. Nepachtil se za slávou, byl tichým a skromným člověkem a jemu stačil požitek ze sborového zpěvu v naší národní pospolitosti. Těšilo ho, když viděl, že lidé rádi naše české a slovenské písně poslouchají, a věřil, že píseň zkrášlí a obohatí život člověka.

Bratře Václave, umlkl Tvůj hlas a nám zůstanou jen vzpomínky na Tvůj vzorný a ušlechtilý život. Všichni členové Lyry vyslovujeme dnes celé jeho rodině upřímnou soustrast.

Milý Václave, děkujeme Ti za vše, co jsi pro náš zdejší český kulturní život vykonal, děkujeme Ti za velkou lásku ku zpěvu a za upřímné kamarádství, jímž jsi nás těšíval. Přejeme Ti lehké odpočinutí.

Sám osobně Ti děkuji navíc za všechnu Tvou pomoc s mluvnickými opravami mých českých proslovů, když jsem musil jako předseda Lyry mluvit v češtině.

Jim

Na řece Parana se staví obrovská hydroelektrárna

Asunción. — Brazílie, Paraguay a Argentina začaly už vloni v říjnu s přípravnými pracemi pro stavbu obrovské vodní přehrady na bujné řece Parana. Je to v místě, zvaném Itaipú, kde se stýkají hranice tří zemí. Později budou dále po proudu postaveny ještě dvě jinn přehrady. Podle plánu má být tento projekt skončen v roce 1990, a tamních 18 obrovských elektráren bude mít schopnost vyrobit 12,600 megawatů elektrického proudu. Bude to největší komplex toho druhu na světě. Asuánská přehrada se svou schopností 2,100 megawatů je ve srovnání s tímto projektem jen skrovných rozměrů. Výdaje, potřebné pro uskutečnění tohoto projektu se odhadují na 6 bilionů dolarů, z toho většinu bude hradit Brazílie.

Přehrada u Itaipú bude 224 metrů vysoká; za ní se utvoří jezero o rozloze 14,000 čtverečních kilometrů. Bude nutno odstranit 40 milionů kubických metrů skal, 22 milionů kubických metrů země a zároveň bude nutno připravit 12 milionu kubických metrů betonu.

Nedaleko na řece Parana je vodopád Guaira, přední turistická atrakce, který svým významem, svou krásou a tvořící se duhou se velmi podobá vodopádu královny Viktorie na řece Zambezi mezi Rhodésií a Zambií v Africe.

Projekt Itaipú bude sloužit k rozvoji průmyslu tří zúčastněných zemí. Také se doufá, že kolem jezera se kromě rybářského průmyslu v tamní krásné krajině rozvine i čilý turistický ruch.

Rakovina mění chuť člověka

Chicago. — Prof. William De Wys z Northwestern University v Chicagu si všiml zjevu, že lidem, onemocnělým na kterýkoliv druh rakoviny, chutnají jídla jinak než zdravým lidem. Většina jídel se jim zdá bez chuti, sladká jídla jim připadají neslazená a maso pro ně má hořkou příchuť. Čím je rakovina pokročilejší, tím je chuť více změněna. Prof. De Wys také zjistil, že lidé, nemocní na rakovinu, jedí málo kvůli této změně chuti a nikoliv kvůli všeobecnému špatnému zdravotnímu stavu. Okořeníli se jídla silně nebo přesladí-li se, pak nemocní opět nabudou chuti k jídlu.

Čeká se, že tento objev bude mít dvojí význam: 1. Podle změny chuti k jídlu bude snad možno u člověka objevit rakovinu dříve než to obyčejně bylo možno doposud 2. Zvláštní úpravou jídel bude možno vrátit nemocným osobám chuť k jídlu, čímž se pak zvýší schopnost jejich těla bojovat proti nemoci a snášet operativní zákroky.

Státní tajemník Vance na Blízkém východě

Alexandrie. — U.S. státní tajemník Cyrus Vance přiletěl v pondělí 1. srpna do Alexandrie v Egyptě, aby tam s presidentem Sadátem jednal o možnosti navázání mírových jednání k vyřešení arabsko-izraelského konfliktu. Za svého dvoutýdenního pobytu na Blízkém východě chce jednat o stejné věci ještě s vládami Libanonu, Syrie, Jordánska, Saúdské Arábie a Izraele.

Vance chce zejména vyzvědět stanovisko každé vlády o této věci a zároveň se chce pokusit o sblížení existujících posic. Nečeká se však, že by tato jeho jednání vyústila ihned ve svolání nové ženevské mírové konference pro středovýchod.

President Sadat přednesl Vancemu návrh na svolání předběžné pracovní schůze ministrů zahraničí Izraele a arabských zemí Blízkého východu do Washingtonu, či do Organizace spojených národů v New Yorku, kde by účastníci bez přítomnosti delegace PLO — společně připravili jednání ženevské konference za účasti PLO. Vance nyní chce tento návrh předložit vládám dalších zemí, které navštíví.

Noworul Memorial Chapels
2658 S. Central Park Ave. Telefon: 762-2233
Chicago, Illinois 60623

PAUL'S BODY SHOP
5234 West Cermak Road
Cicero, Illinois 60650
Volejte 656-4477
Ptejte se na
p. PAVLA SVAČINU

PIKNIK
ODBOČKY "28. ŘÍJEN"
ODBOČKA NÁRODNÍ RADY AMERICKÉ "28. ŘÍJEN"
zve Vás srdečně na piknik, který se koná
v NEDĚLI, 4. ZÁŘÍ 1977
u bratra Emanuela Láta v Lakeside, Mich., 9393 Shore Acres (u Union Pier)
O jídlo a pití bude postaráno, jen prosíme, abyste si přinesli židle, případně stolky a plavky. Vyhrávat budou "Pražáci".
PIKNIK SE BUDE KONAT ZA KAŽDÉHO POČASÍ
Nejvýhodnější příjezd — Hwy. 94, exit 6, odkud je cesta značena. — Informace tel. 447-9201 a 652-5650.

T. ŠPIDLÍK:

Přítomnost Boží v eucharistii

Mluvilo se o eucharistii. Jeden z účastníků položil tuto otázku: "Bůh je přece všude. Proč by měl být zvláštním způsobem přítomen v hostii, v posvěceném chlebě? To by znamenalo, že jinde už není přítomen, nebo alespoň ne tak jako v eucharistii. Omezili bychom Boží přítomnost jen na některá místa, a to není správné." Nebylo to míněno jako námitka proti katolické nauce, ale jako otázka, příspěvek k diskusi. Ukázalo se však, že si s ní mnoho účastníků nevědělo rady.

Zdá se, že je těžké na ni odpovědět. To však platí v teologii o každé otázce, která se nesprávně položí: je neřešitelná. Jak se tedy máme postavit k problému Boží přítomnosti v eucharistii? Nemůžeme jej zodpovědět dřív, než si nějak alespoň ujasníme otázku jinou: Co rozumíte slovy, že je Bůh vůbec někde přítomen?

Scholastická filosofie rozlišovala různé druhy přítomnosti. Tu, kterou známe ze zkušenosti, nazýváme fysickou. Stojím na podlaze, sedím na židli, jsem ve světnici. Tato přítomnost se uskutečňuje dotykem. Má-li se o mně říci, že jsem v Praze, musím tam osobně přijet, bydlet tam, chodit po ulici apod.

Tento druh přítomnosti ovšem nemůžeme snadno připisovat Bohu, který je pouhý duch. Nejezdí, nechodí po ulicích, nesedí na židli. Není tedy tímto způsobem ani v Praze, ani v New Yorku, ani v Římě. Není nikde. To poslední však neodpovídá katechismu. Tam se učíme, že je Bůh všude. Musí tam být tedy nějakým jiným způsobem než tím, kterému scholastická filosofie říkala fysický.

Aby osvětlili ten jiný druh přítomnosti, uváděli středověcí autoři často příklad s anděly u Božího hrobu. Byl tam anděl, který odvalil kámen. Ale anděl je pouhý duch. Nemá tělo, nemá tedy ruce. Nemohl ani přijít, ani se o kámen opřít. Přesto však má i duch sílu působit na hmotu. Je tedy duch tam, kde působí. Odvalil-li kámen, byl tam. Tak také vysvětluje tomistická filosofie přítomnost duše v těle. Kde sídlí duše. V mozku? V srdci? Odpověď zní: v celém těle, protože na celé tělo působí, oživuje je. Boží moc pak se projevuje ve všem, co existuje, proto je Bůh všude. Sv. Pavel cituje na Areopagu Atéňanům slova jejich básníka Arata o Bohu: V něm žijeme, hýbáme se a jsme (Skt 17, 28). Přirovnání s lidským tělem se líbilo starokřesťanským spisovatelům, kteří si představovali kosmos jako něco jednotného, oživeného Božím duchem; ten pak ve všech věcech nejen působí, ale se i zjevuje, mluví.

Ale právě toto přirovnání světa k "tělu Božímu" vedlo k

(Pokračování na str. 5)

DOBA "BĚHEM ROKU"

20. NEDĚLE "BĚHEM ROKU"

VSTUPNÍ MODLITBA: Bože, tys připravil všem, kdo tě milují, — dary větší, než můžeme pochopit. — Vlej nám do srdce vroucí lásku, — abychom tě milovali ve všem a nade všecko, — a tak dosáhli tvých zaslíbení, — která převyšují všechno, po čem člověk touží. — Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána a Boha, který s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje na věky věků.

1. ČTENÍ Z KNIHY PROROKA JEREMIÁŠE
(Jer 38, 4-6. 8-10)

Úředníci řekli králi: "At' je zabit tento člověk, neboť oslabuje ruce bojujícího mužstva, které zůstalo v tomto městě, i ruce všeho lidu, když k nim mluví takové řeči, neboť nehledá tento člověk blaho tohoto lidu, ale jeho neštěstí."

Král Sidkijáh pravil: "Hle, je ve vašich rukou" — neboť král proti nim nic nezmohl. Vzali tedy Jeremiáše a uvrhli ho do cisterny královského prince Malkijáha, která byla ve vězeňském dvoře; spustili Jeremiáše po provazech do cisterny, ve které nebylo vody, nýbrž bahno; a zapadl Jeremiáš do bláta.

Etiopan Ebedmelech vyšel z královského paláce a řekl králi: "Můj pane, králi, zlého činu se dopustili tito muži vším, co spáchali proti proroku Jeremiáši, když ho vsadili do cisterny. Umře v ní hladem, neboť není už chléb v městě."

Tu rozkázal král Etiopanu Ebedmelechovi: "Vezmi s sebou odtud tři muže a vytáhni proroka z cisterny, dříve než umře."

2. ČTENÍ Z LISTU ŽIDŮM
(Žid 12, 1-4)

Bratři! Tak nesmírné je množství těch, kteří se na nás dívají! Odhoďme proto všecko, co by nás mohlo zatěžovat, všecko, co by nás mohlo rozptylovat, a vytrvale běžme běh o závod, který je nám určen. Mějme oči upřeny na Ježíše: od něho naše víra pochází a on ji vede k dokonalosti. Místo radosti, která se mu nabízela, vzal na sebe kříž a nic nedbal na urážky; teď sedí po pravé straně Božího trůnu.

Myslete na to, jak on to snesl, když mu hříšní lidé prudce odporovali. To vám dodá síly, abyste neumdlévali a vnitřně neochabovali. Vždyť jste v zápase proti hříchu nekladli ještě odpor až do krve.

SLOVA SVATÉHO EVANGELIA PODLE LUKÁŠE
(Lk 12, 49-53)

Ježíš řekl svým učedníkům: "Oheň jsem přišel vrhnout na zem, a jak si přeji, aby už vzplanul! Křtem mám být pokřtěn, a jak je mi úzko, než bude vykonán!

Myslíte, že jsem přišel zavést na zemi pokoj? Ne, pravím vám, ale rozdělení! Neboť do této chvíle bude rozděleno v jednom domě pět lidí: tři proti dvěma a dva proti třem; budou rozděleni otec proti synu a syn proti otci, matka proti dceři a dcera proti matce, tchyně proti snaše a snacha proti tchyni."

SVATÝ MARTIN (Itálie) — Účastníci kursu asistentů letošních dětských táborů, pořádaného o svatodušních svátcích v tamějším Velehradě. Uprostřed ředitel domu, salesián prof. Don Miloslav Hronek.

Fulton J. Sheen, Ph.D.,D.D.

POKOJ V DUŠI

(Pokračování z min. čísla)

Závora je na naší straně a ne u Boha, ale Bůh dveře nevyvrací. To jsme zatarasili vchod. Někdy dokonce prcháme, asi jako kuře utíká své kvočně. « Kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti, jako slepice shromažďuje svá kuřátka pod křídla, a nechtěli jste « (Mat 23: 37).

Proč se tak chováme? Je to skoro neuvěřitelné, ale máme od Boha potvrzeno, že » lidé milují víc tmu než světlo «. Je tragickým následkem hříchu, že člověk po pádu nedovolí Bohu, aby mu pomohl konat, co je dobré a správné. Lámeme smyčec, aby nemohl hrát na naše housle, nataženýma rukama ho držíme od sebe, protože nechceme být milováni. Topíme se a nechceme se chopit jeho pomocné ruky, protože jsme ve své pýše přesvědčeni, » že se s tím musíme vyrovnat sami «. Je pravda, že není těžké najít Boha, ale že se častěji bojí člověk, aby sám nebyl nalezen. Proto se v Písmě svatém tak často opakují slova » Nebojte se! «. Na samém začátku Božího života v Betlémě považovali andělé za nutné upokojit pastýře: » Nebojte se! « A náš Pán musil říci za svého veřejného působení poděšeným apoštolům: » Nebojte se! « A po svém vzkříšení předeslal svá slova o pokoji znovu důtklivým » Nebojte se! «

Pán nás varuje před strachem, protože je trojí strach, který nám brání se mu přiblížit:

1) Chceme být spaseni, ale ne od svých hříchů.

2) Chceme být spaseni, ale ne za příliš vysokou cenu.

3) Chceme být spaseni, ale po našem, a ne po jeho způsobu.

Chceme být spaseni, ale ne od našich hříchů. Mnoho duší se velice bojí Božského Spasitele, právě ze strachu, že udělá to, co je již obsaženo v samém jeho jméně, » Ježíš – ten, který nás spasí od našich hříchů «. Rádi se dáme spasit od chudoby, války, nevědomosti, nemoci, hospodářské nejistoty. Takové typy spasení se nijak nedotýkají našich individuálních zálib, vášní a žádostivostí. To je jeden z důvodů, proč je tak populární sociální křesťanství. Mnoho lidí se spokojuje s představou, že posláním křesťanství není nic jiného než likvidace brlohů a pomoc při rozvoji mezinárodního přátelství.

Takový druh náboženství je opravdu velice pohodlný, protože se nijak nedotýká individuálního vědomí. Je dokonce možné, že se celá řada lidí ochotně hlásí k odvážným sociálním reformám právě proto, že mají nedobré a neklidné své vlastní individuální svědomí: vědí, že v jejich nitru je něco v nepořádku – a chtějí to kompenzovat napravováním zla ve vnějším světě. Podobně ulehčují svému svědomí lidé, kteří nahromadili velký majetek a pak podporují různá revoluční hnutí. Prvním ďáblovým pokušením na hoře bylo svést Pána, aby se vzdal spásy duší a věnoval se nápravě sociální tím, že by proměnil kamení v chléb; mylný je ovšem předpoklad, že nešťastnou civilizaci vytvářejí hladové žaludky, a nikoli zkažená srdce. Někteří lidé si myslí, že Božím úkolem je odstraňovat hospodářské potíže, proto se obracejí k Bohu v okamžicích zkoušky a pak se proti němu bouří, když jim nenaplní měšce. Jiní mají větší potřebu náboženství a jsou ochotni připojit se k některé křesťanské sektě, pokud se soustřeďuje na sociální » povznesení « nebo na odstranění bolesti, ovšem pokud nežádá po jedinci, aby činil pokání za své hříchy. Průměrná společnost, sezvaná k večeři, nemívá nic proti tomu, přijde-li u stolu na přetřes náboženství jako námět ke konverzaci, ovšem pokud nemá náboženství nic společného s pokáním za spáchané hříchy. Tak stojí mnoho bázlivých duší u vrat blaženosti, chvějí se strachy a neodvažují se vstoupit, » bojí se, že majíce Boha nebudou mít nic kromě něho «.

2) *Chceme být spaseni, ale ne za příliš vysokou cenu.* Odedávna zastrašoval bázlivé Bůh, který zúrodňuje obětí své pole, aby vydalo révu života. Bohatý mladík zarmoucen opustil Spasitele, protože měl veliký majetek. Když Pavel začal mluvit o soudu a o tom, že je třeba zříci se zlého, neměl Felix chuť ho poslouchat a odkazoval ho na » někdy jindy «. Většina duší se Boha bojí právě pro jeho dokonalost, pro kterou je nespokojen se vším, co je nedokonalé. Nebojíme se ani tak toho, že by nás Bůh dost nemiloval, ale že by nás miloval příliš. Tak jako milenec chce mít svou milovanou ve všem dokonalou, tak také Bůh ve své lásce k nám chce, abychom byli dokonalí, jako je Otec na nebesích. Jako hudebník, který miluje své housle a s úsilím a obětí napíná struny, aby lépe zněly, tak na nás Bůh

žádá oběti, aby nás učinil svatými. Právě strachem z velkých požadavků, které na člověka klade Boží láska, můžeme si vysvětlit množství učenců, kteří sice Boha poznali, ale přesto se vyhnuli jeho ovčinci. Svět je plný vědců, kteří mluví o rozšiřování hranic poznání, ale kteří nijak nepoužívají toho poznání, jehož už bylo dosaženo. Rádi buší na dveře pravdy, ale padli by mrtví, kdyby se jim ty dveře někdy otevřely. Protože pravda zahrnuje v sobě odpovědnost. Každý dar Boží, ať už v přirozeném, či nadpřirozeném řádu, žádá si od duše odpověď. V přirozeném řádu odmítají lidé přijmout dar přátelství, protože by zároveň museli přijmout určité závazky. Podobně vede přijetí daru Božího k okamžiku rozhodnutí. Přijmout Boha znamená vzdát se všeho nízkého: proto by mnozí s Bohem smlouvali jak na trhu, stávají se morálními diletanty a odmítají vyrvat ze svých srdcí falešné idoly. Chtěli by být spaseni, ale ne za cenu kříže. Jejich životem se ozývá staré rouhání: »Sestup s kříže a uvěříme v Tebe!«

3) *Chceme být spaseni, ale po našem a ne tak, jak chce Bůh.* Často slýcháme názor, že by lidé měli být natolik svobodni, aby si každý mohl Boha uctívat po svém způsobu. To by byl správný názor, pokud by znamenal požadavek svobody svědomí a uznání povinnosti, že každý má žít podle toho stupně osvícení, kterého se mu od Boha dostalo. Ale je to velice nesprávný názor, pokud znamená, že se máme Bohu klanět tak, jak se to líbí nám, a ne jak se to líbí Bohu. Představme si např. jak zoufalá a zmatená situace by vznikla, kdybychom prohlásili, že americký způsob života opravňuje každého člověka, aby řídil vůz, jak ho to napadne, a ne podle dopravních předpisů. A jaká katastrofa by vznikla, kdyby pacienti začali předpisovat lékaři: »Chci, abyste mě uzdravil, ale způsobem, který si vyberu já, a ne jak chcete vy!« – A což kdyby občané vzhledem k státu prohlásili: »Budeme platit daně, ale způsobem, který se bude líbit nám, a ne jak chcete vy!« Podobně jsou projevem nesmírného egoismu a pýchy všechny ty populární články a přednášky na téma »Má představa o náboženství« nebo »Má představa o Bohu«. Individuální náboženství může být právě tak scestné a neinformované jako individuální astronomie nebo individuální matematika.

Lidé, kteří prohlašují »Budu sloužit Bohu svým způsobem a ty mu služ také svým«, měli by se zamyslet, zda by nebylo rozumnější sloužit Bohu způsobem, který chce on sám. Ale právě představa pevného, univerzálně platného náboženství zastrašuje moderní duši. Má-li člověk špatné svědomí, dal by přednost takovému náboženství, které se nezmiňuje o pekle. Jestliže se někdo oženil podruhé, proti přikázání Kristovu, chtěl by mít náboženství, které by nezavrhovalo rozvod. Takové výhrady znamenají právě, že člověk chce být spasen po svém vlastním způsobu, a ne tak, jak chce Bůh: že nechce odvrhnout touhu po marnostech a nemůže proto vzletět» k lásce, proti níž je všechna jiná krása bolestí«.

Jestliže mnoho duší nemůže najít Boha buď proto, že chtějí náboženství, které by reformovalo společnost, a ne je samé, nebo že chtějí Spasitele bez trnové koruny a bez kříže, nebo že chtějí prosadit své vlastní plány, a ne plán Boží – měli bychom si podrobněji povšimnout, co se stane s duší, která se Bohu otevře celá. Mezi mnoha jinými bychom měli vyzdvihnout několik nápadných důsledků.

Za prvé přechází taková duše od spekulace k oddanosti. Neptá se už proč, ale začíná se ptát »Co mám dělat?«. Chce Bohu dělat radost a ne jen ho rozebírat. Mezi poznáním Boha studiem a poznáním skrze lásku je nebetyčný rozdíl – asi takový, jako kdyby se někdo dvořil dívce poštou nebo osobně. Mnoho skeptických profesorů zná důkazy jsoucnosti Boží mnohem lépe než prostí lidé, kteří se modlí, ale protože ti profesoři podle svého poznání nikdy nejednali – protože nikdy Boha poznaného studiem nemilovali – nedostalo se jim ve skutečnosti žádného poznání. Rádi o náboženství *mluvili*, ale nikdy podle něho *nejednali*, a proto zůstalo jejich poznání sterilní.

Naproti tomu duše Bohu otevřená přijala i skrovné poznání s láskou a jako výsledek se jí otevřely nové brány moudrosti a lásky. Takovým duším dává láska takové vědění, které svou jistotou a reálností daleko převyšuje všechno, co profesoři znají teoreticky. Je to vznešená pravda, vyjádřená v Písmě sv.: »Ale miluje-li kdo Boha, ten je jím poznán« (1 Kor 8: 3). (Žena u studně byla raným skeptikem: chtěla udržet náboženství na úrovni spekulace, a proto se zeptala, má-li se člověk klanět Bohu v Jeruzalémě nebo v Samařsku. Spasitel však převedl diskuzi z oblasti teorie a začal s ní mluvit o jejích pěti mužích a tak jí připomněl, že se nesnažila o své mravní polepšení, jak si to pravé náboženství žádá.)

(Pokračování příště)

K. M. ČAPEK-CHOD:

"PRASÁTKA SE ZTRATILY..."

(Obrázek z jihočeského života)

Banetínský "mlýn" byl právě tak málo mlýnem, jako banetínský mlynář "panem otcem" a jako "rybník", z něhož vodu bral, rybníkem. A jakž také?

Když pasáci kolenatého Jirku — tak se mlynáři říkalo — nejhůře chtěli dopálit, vyřízli kus drnu, kusem syrového jetele zamáčkli koryto z rybníka — Jirka říkával té strouze "vantroky" — připlácli drnem, a složeničko v Jirkově krcálku udělalo "ber— ber— ber —br— b—" a zastavilo se. Jirka znova z moučnice vybídl pozorně červy pro kosy (a těch vždycky měl čtrnáct až dvacet kusů) i vylítl z mlejnice na hráz jak čert ze škatulky, pravda, hodně na křivo; nadarmo mu neříkali "kolenatej". Mlynářské úbytě vysoušely jej snad už čtyřicet let, rozkašlal se, rozchrchlal. Ale když ho to pustilo, zařval na lesy: "Mordygol!" až se rozléhalo. Kluci čerchmanti houby si z toho dělali a na ouhoru za rybníkem stavěli mu "suché vrby".

Jedním hmatem vyhodil z koryta jetel a drn, a složeničko v jeho krcálku udělalo zas "ber— — — ber— — ber— ber" Sotva zalezl do mlýnice, nezbední pasáci metali kamením. To však zapadlo do mechu na střeše jak duchna tlustého, takže Jirka nic neslyšel.

Vybíral pozorně červy dál. Víc toho hnedle "pro sebe" z moučnice ani vybrat nemohl. Mlelo se tam divně, sice to tak obilí ženy kameníků z lomů po kláscích na panském nasbíraly, válkem vytloukly a Jirkovi zanesly, "aby byl tak dobrej". Jináč Jirka pořád šrotoval, a to jen tehdáž, když bylo tolik vody, že dosáhla v rybníce až po koryto.

Stalo se jednou, že se u Jirky stavěl krajánek, asi tak před nějakými patnácti lety. Když vstoupil do mlýnice, zarazilo se starému kuntu "pozdravení od pantáty z Rejkojc" mezi zuby — jak tu viděl sedět Jirku s prázdnou fajfkou a bosého na truhle. Nestálo to světoběžníku za to a konec konců vytáhl pytlík s tabákem z kapsy a optal se "pana otce", nechce-li si nacpat. Jirka nacpal, co mohl, krajánek vzal zas útlý raneček na záda, přistoupil k moučnici a chtěl do ní čepicí plácnout, aby si moukou podle krajanského fortele mlynářskou uniformu poprášil. Ale kde! Do truhly sypalo se něco, jako písek po "voškrdu" (mlynářské kladívko, jímž se kámen běhoun brousíval), a to se krajánek raději na silnici poprášil. Ani nedal s Bohem, odplivl a vytratil se. Jirka mu sic na hrázi za to naprášil, že v něm ani prášku mouky nezůstalo, ale tabák vykouřil. Od těch čas se u Jirky krajánek neukázal. Snad si řekli: ostatně chodí krajánci jen po potocích, a to byl rybník. Vlastně jenom rybník býval. Dnes z něho zbývala jen notná, tuze hluboká tůň u čapu a pod ním seděl Jirka se svým krcálkem.

Takový to byl rybník, takový mlýn a takový mlynář.

Od čeho byl "kolenatý Jirka" živ, nikdo dobře nevěděl. Banetínští vozili všechno melivo do Loučimi. Mohl za to Jirka, že neměl nikdy vody? Leccos se povídalo, také o flintě, ale tu měl Jirka jenom kvůli stoleté štice v tůni. Číhal nani léta a léta.

Jistá věc je, že nosil ptáky do okolí široko daleko a jeho kluk Antona žáby do Klatov, Přeštic i Plánice. Taky si asi chud'as nevybíral a vypravovalo se, že tak leccos snědl, co Mojžíš židům zakazoval.

Ale vždycky poctivě, to mohu já nejlépe říci: znal jsem Jirku dosti zblízka. Až jednou také k němu přistoupil zlý duch ve způsobě, v jaké už i sv. Antonína pokoušel; mát' spadeno na poctivce samotáře.

To bylo tenkráte, když se bečvářce zaběhla prasátka.

Tato prasátka byla už od samého května jediným světlým bodem v dohledném okolí Jirkově a bečvářka také o to pečovala. Její nejmenší košiláč byl učiněné čunče u porovnání s oběma běloskvoucími prasátky. Obraz jich stále tkvěl v jejích zřítelnicích, vždyt' je ani s očí nespouštěla a drhla je třikrát denně.

Když se slunce opřelo o bečvářovic zahradu, kamž Jirka přes rybník dobře přehlídl, a když stříbrná podsvinčata na trávnice svá bříška otáčela jako břínky na slunci, tu zkusil Jirka tak leccos z nálady, v níž se na Štědrý den čekává na prasátka zlatá.

Jirka už dávno, pradávno nic vepřového nejed' ani krtka, ač mohl mnoho vypravovati o pečeních, při nichž by se i podruhům zdvihal žaludek. Ani se nepamatoval, jak vepřová chutná. A d'ábel, který s Jirkou té doby každodenně po hrázi chodil, neustále se ho tázal, jakou chut' má vepřové žebírko. A Jirka nejinak, než že se bude musit nějaké snést, aby se pokušitele zbavil.

Leč d'ábel vedle naléhavých otázek také jednal. Byl to jistě jeho drápatý prst, který ve hradbě bečvářovic zahrady uvolnil jednu tyčku, takže otvorem takto získaným obě bečvářčiny zřítelnice běhaly až na močálovitou louku za rybníkem a tu oddávaly se ryjecké rozkoši všech prasat.

(Pokračování příště)

Přítomnost Boží

(Pokračování ze str. 4)

úvahám o rozlišení a stupních Boží přítomnosti. Lidská duše oživuje lidské tělo celé a přece se to neděje stejně ve všech částech. Není stejně živý nehet a oko, kost nohy a mozková blána. Chirurgové dobře rozlišují, co je naprosto nutné k životu a co patří jen k jeho úplnosti. Ti, kdo si musí dát amputovat ruku, vědí dobře, že to není totéž jako amputovat hlavu. Bez ní by totiž ustal život v celém těle. Duše by je už neoživovala.

Tuto prostou anatomickou zkušenost přenesli Otcové obrazně na Boží přítomnost ve světě. I tu je hlava a údy, části zvláštním způsobem oživené a jiné jakoby umírající. Hlavou světa je bezesporu člověk. On sám a jediný, jak často Otcové zdůrazňují, byl stvořen k Božímu obrazu a podobenství (Gn 1,26). Jedna lidská duše, píše sv. Jan Klimak, je víc než celý vesmír. Proto také člověka naplnil Bůh svou moudrostí, vdechl mu "ducha", tj. zvláštní podíl na Božím životě.

Bůh je přítomen v celém světě, nemůžeme omezit jeho sílu. Ale nikdo z nás však nevěří, že je totéž zabít člověka a zvíře. Vidět Boha v bližním má dalekosáhlejší mravní důsledky než vidět Boha v krásné květině.

Z víry ve zvlášť intensivní přítomnost Boha v člověku se však může formulovat další námitka proti eucharistii. Nejde tu konec konců o kousek chleba a trochu vína? Žádný kostel a nic svěceného, jak kdosi povídal, se nemůže stavět na roveň člověku, který je jediný povolán k tomu, aby byl Božím synem. "Neklekejte před svatostánkem" — zvolal jeden humanista — "klekejte jeden před druhým, uctívejte Boha přítomného v živém člověku, ne v kameni anebo ve chlebě!"

Tato námitka není v jádře tak bezbožná, jak by se zdálo. Vychází ze správného principu, ale nerozumí podstatě křesťanských svátostí, proto dochází k nesprávnému závěru. Bůh skutečně bydlí na prvním místě v lidech. "Cožpak nevíte, že jste Boží chrám?", píše sv. Pavel Korint'anům (I Kor 3, 16), "že Duch Boží přebývá ve vás?" Nepíše však ta slova apoštol všem lidem bez rozdílu, ale věřícím, kteří byli pokřtěni a přijali Boží slovo. Duch sv. je přítomen v nás, působí v našich skutcích. Ale i tu rozlišujeme různé stupně. Jinou intensitu mají skutky lásky, vroucí modlitba. Vysokou duchovní životnost předpokládáme u toho, kdo obětoval svůj život pro druhé a naopak málo moci a síly Boží hledáme u toho, kdo nevrle a nedbale dělá jen ty nejnutnější povinnosti denního života. Svaté lidi prosíme o mod-

(Dokončení na str. 14)

České nedělní bohoslužby jsou u sv. Prokopa v Chicagu každou neděli v 10:30 hod. dopol.

DOPISY našich čtenářů

JINDŘICH NERMUŤ:

"Záběry" z našeho putování Texasem

Do Texasu začali přicházet ve větším počtu emigranti z Moravy v polovině minulého století. Ponejvíce byli z okolí Frenštátu, Frýdku a Vsetína, z Čech většinou z Orlických hor a z Vysočiny.

Zakládání nových farem byla vysilující dřina. Půda byla místy tvrdá, místy bažinatá a zamořená komáry.

Nově příchozí se musili seznamovat s novými hospodářskými podmínkami. Učit se pěstování plodin, které doma znali jen dle jména, jako kukuřici, rýži a bavlnu.

Přes všecky životní potíže — anebo snad právě proto — nalezli ještě dosti času a energie k udržení si živého národního uvědomění zakládáním krajanských spolků, k stavbě kostelů, škol a kulturních domů.

* * *

S novým přítelem, kterého jsem v Texasu našel, Vojtěchem Špačkem, rodákem z nedalekého Frýdku a s jeho paní jsme si prohlíželi historická místa prvního hlavního města Texasu — dnes jen nepatrné dědiny — San Felipe.

Pod mostem přes řeku Brazos jsme slyšeli českou hudbu. Dva rybáři — "Moraváci" měli přenosné rádio naladěné na K.F.R.D. stanici 9-80 Rosenberg. Tato stanice vysílá denně 2 hodiny český program za vedení krajana Josefa Gavranoviče.

Vysílaná hudba je nahrávaná většinou krajanskými muzikanty, kterých — jako ve staré vlasti — je i v Texasu dost.

Nejoblíbenější kratochvílí téměř všech zdejších občanů bez rozdílu národnosti je však "Bingo". Každý večer se někde hraje. Hraje se ve prospěch kostelů, škol, Kolumbových rytířů, veteránů, hasičských sborů a i ve prospěch synagogy a celé místní židovské obce.

Snad nejdokonaleji organisované "Bingo" mají ve Wallis. Třikráte v týdnu se zde sjíždí na stovky "hráčů". O jejich občerstvení i zábavu je zde postaráno. Slyšíte zde anglické i české rozhovory. Mají zde moderní elektronické promítače čísel a vše je to řízeno za vedení agilních krajanů bratří Augusta a Františka Zůrkových.

* * *

Mám dojem, že nejoblíbenější sport texaských "Moravců" je rybaření. Nejen muži, ale i ženy využívají volného času k chytání ryb. Všichni v tom mají dobrý příklad v panu biskupu Mořkovském z Houstonu. I v jeho autě jsem viděl rybářské pruty a udice, a protože to není zrovna náčiní, jehož by mohl prakticky používat při církevních obřadech, mám takové menší "podezření", že i on si časem odpočine na travnatých březích texaských řek a jezer s udicí v ruce, vzpomíná přitom asi na sv. Petra — taky rybáře! No, a jaký pastýř — takové ovečky.

* * *

K.J.T. (Katolická Jednota Texaská) pořádala 24. července svůj XVI. Český den v malém městečku West, Texas.

Řekli jsme si, že tam nesmíme chybět. Po celodenním putování autem do Sealy, a odtud autobusem přes Austin a Waco, dorazili jsme konečně na místo. (To jsou dálky!)

Autobus nás vysadil v sobotu před večerem na křižovatce uprostřed městečka. Vedro bylo úmorné, teplota v těch dnech dosáhla 106 stupňů F.

Byli jsme před odjezdem ujištěni, že v místě jsou nejméně dva motely. Ve skutečnosti — nejbližší motel je až ve Waco, asi 30 km vzdáleném. (Ovšem, co je pro ty texaské dálavy 30 km!?)

Cítili jsme se zase ztraceni, ale jako obvykle, našli jsme nápomocné krajany. V nejbližší restauraci majitelka mluvila česky a hned u stolu, u kterého jsem se zastavil, seděli paní a syn pana Bezděka, předsedy místní organisace K.J.T.

Ihned nás odvezli ochotně na faru, kde jsme se sešli s místním duchovním správcem dp Jiřím Doskočilem a čirou náhodou — i se samotným p. biskupem diecéze Galveston-Houston ndp. Janem Mořkovským.

Společně jsme odjeli do nového centra místní K.J.T. a K.J.Ž.T. — (Katolická Jednota žen Texaských) — kde se odbývala svatba dvou mladých krajanů za účasti několika set hostí.

Tento rok dostavěná společná budova obou katolických bratrských pojišťovacích jednot ve West—"West fraternal auditorium"—je moderní pojetí stavby, při zachování tradičního vzhledu původních spolkových center našich českých krajanů a to jak v konstrukci, tak ve výzdobě.

Vnitřní rozloha je 18.000 čtverečních stop, tedy pořádný "lot", na který by se vtěsnalo několik obytných domů. Jen taneční parket má rozlohu 4.200 čtverečních stop.

Je až s podivem, co dokáže svorná spolupráce nevelkého počtu našich lidí.

Přenocovali jsme v moderním domě manželů Hoškových a ráno již od 7 hod. nastaly přípravné práce k hlavní slavnosti.

Zatím co jsem se potuloval pro rozsáhlých místnostech "centra", očima měřil a v hlavě uvažoval o celé konstrukci této společenské budovy a její účelnosti, více praktická Anna, (moje "lepší polovička") — se připojila k ostatním ženám, aby jim pomohla v přípravě celých kotlů masa, brambor a zeleniny k nasycení více jak 1.000 očekávaných přespolních hostí.

Přesně v 11.40 započala v místním kostele česká mše sv., kterou sloužil pan biskup J. L. Mořkovský. Velmi výstižně a vlastenecky procítěné kázání přednesl Msgr. Jan Hanáček, státní kaplan K.J.T.

Odpoledne byl národopisný program, zahájený českým proslovem p. Amose Pavlíka, státního předsedy krajanské organizace. Ostatní jednání byla česko-anglická a v proslovech bylo tolik jmen tolika pracovníků, úředníků a sponsorů, že je nemohu ani všecky vůbec jmenovat.

Při jednotlivém představování hostí se dostalo i na nás, protinožce z Austrálie, kteří mají stejnou českou řeč, a tak nás vítali všichni potleskem.

Velmi nadšeného uvítání se dostalo obětavé pracovnici a dopisovatelce do texaských novin, slečně Anežce Houdkové z Dallasu.

Mluvil jsem s touto vzácnou českou ženou krátce před slavností. Lidé drazí, jak je ten svět malý! Domluvili jsme se, že vlastně naši předkové pocházejí ze stejného okresu na Českomoravské vysočině, a že jsem s jedním jejím blízkým příbuzným chodil do školy.

* * *

Když potom tucet českých studentů z Austinské university zazpívalo české národní písně a dvě kolony švarných chlapců a děvčat předtančiio českou a moravskou besedu, cítili jsme se tak trochu zase doma. V duchu jsem myslel na chorál, a pak jsem si opakoval slova z té naší všude na světě známé cyrilometodějské kostelní písně: "Nezhyne rod, jenž věřit neustane, dědictví otců zachovej nám Pane . . ."

* * *

Jen neradi jsme se loučili se všemi těmi dobrými lidmi — našinci. Pan biskup Mořkovský nás však pozval jako hosty k sobě do Houstonu. Rádi jsme přijali pozvání a nastoupili jsme dlouhou cestu autem, které pan biskup sám řídil.

Otec biskupův přišel jako učitel z Frenštátu ve staré vlasti, ale jeho maminka se narodila před více jak sto lety už v Texasu. Z rodiny vyšli dva kněží. Starší Msgr. Alois Mořkovský, dnes farář v české osadě Hallettsville, a biskup Jan sám.

Oba bratří mluví výborně česky, káží a' celebrují české mše sv. Vedle řízení největší "české" diecése na světě pan biskup na sebe vzal těžký úkol udržení a prohloubení národního života českých a moravských obyvatel celého Texasu.

Rád, velice rád tomu pomáhá ve svých možnostech i jinde v USA, ale, jak říká — "to záleží na našich lidech samých. Do cizích diecésí nemohou mluvit, ale je-li tam kněz — dnes hlavně exulant — který to v lidech burcuje, rád jej v tom podpořím, jak mohu. Vždyť je to spravedlivé, lidem potřebné, církvi užitečné! V tom je její kulturní bohatství a světovost. Totéž dělám pro Mexikány."

Někteří jeho kněží mu v tom zdatně, uvědoměle a cílevědomě pomáhají, ale jsou i takoví, kteří — ačkoli vyšli z českých rodin — znalost jazyka si buď neudrželi, anebo už mluvit nechtějí. Mnohým z nich chybí i jen základní znalosti českých dějin, protože jim je nikdo nepřiblížil.

ZAVÍTÁTE-LI DO CHICAGA

neopomeňte navštíviti náš obchod a prohlédnouti si náš bohatý sklad imp. křišťálového skla a keramiky, jehož nový seznam rozesíláme zdarma na požádání.

Háj F.: **Školák Kája Mařík,** 3 knihy, ilustrované, $19.50, poš. $19.95.

Hašek J.: **Osudy dobrého vojáka Švejka,** 4 díly ve 3 knihách, $11.00, poš. $11.75.

Hašek J.: **The Good Soldier Švejk** (anglicky), brožovaná kniha, $.95, poš. $6.80.

Cronin A. J.: **Velká neznámá** (detektivka), $4.50, poš. $5.15.

Auto-mapa Československa, $1.35, poš. $1.65.

Auto-atlas Československa, $5.50, poš. $6.25.

Soubor map Československa (2 velké, 3 malé s abecedním rejstříkem), $4.95, poš. $5.70.

Czechoslovakia Guide Book (v angličtině), $3.50, poš. $4.15.

Seznam českých knih zdarma. — Též seznam gramofonových desek.

TUZEX

Potravinové balíčky beze cla, nebo dárkové poukázky do Československa vyřizujeme nejrychlejší cestou spolehlivě a zaručeně. — Seznam zdarma.

Formy na pečení, set: dvě na dorty a jedna vložka na bábovku, $5.50, poš. $7.25.

Mák z Holandska, 1 lb. $1.59, poš. $2.80 — 3 lb. poštou $6.70.

Kmín z Holandska, cena stejná jako za mák.

Karlovarské oplatky, plechovka $2.65, poš. $4.50 (dvě poš. $7.75).

Evropské teploměry, kus $3.50, poš. $4.20.

Nový seznam BYLIN, ČAJŮ a KOŘENÍ zašleme zdarma.

Největší nákupní středisko československého zboží v Americe

*

Zákazníky v Illinois upozorňujeme, aby na každý $1.00 zaslali o 5¢ více na státní daň.

F. PANCNER,

Importér a zástupce Tuzexu

6514 W. Cermak Rd., Berwyn, Ill. 60402

telefon 484-3459

V ČERVENCI A SRPNU OTEVŘENO POUZE DO 6 HOD.

Největší výběr záclon, (draperií) do kuchyně, pokojů a ložnic; soubory do ložnic a koupelen

SKLAD HOTOVÝCH DEK A POLŠTÁŘŮ

z dacronu a z importovaného husího peří

Máme 41-letou zkušenost. Vedeme jen zboží kvalitní, obsluhu u nás najdete odbornou. Zákazník náš pán.

NAVŠTIVTE NÁS!

ONDRUS & SON

6533 W. Cermak Rd.,
Berwyn, Illinois
Tel.: GU-4-1700

Šimkmo na druhé straně ulice proti obchodu Pancner

Offering More Than 200 Charters to Europe in 1977

VISIT OUR OFFICE

Veškerá Tuzexová služba

CIHAK WORLD TRAVEL, INC.

6302 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILL. 60402

Phones (312) 795-9050 — Chicago (312) 242-6110

(Zde budiž snad i zaznamenáno tohle: Na jiných místech než v Texasu jsme zjistili i jiné dvě věci: 1. Exilní kněží by li prý jen těžko přijímáni do amerických diecézí, a když byli, pak snad měli i výslovný zákaz — (tehdy v padesátých letech) — probouzet či obnovovat i mezi naším lidem naše národní náboženské tradice. A někdy — snad aby se zalíbili svým novým jinonárodním biskupům — dokonce odstranili zbytky češtiny i tam, kde o ni v kostele ještě lidé zájem měli.

2. Jiní exilní kněží — zklamaní vlažností a materialismem našich krajanů, které poznali zvláště v uprchlických táborech — raději zapadli v Americe či v Kanadě do cizího prostředí, zrovna jako to udělali mnozí naši lajkové, aby měli svatý pokoj od toho všeho nezdravého hemžení a jalového politikaření. A mnozí exulanti z roku 1968 se pak vůbec chtěji co nejdříve stát "světobčany", na vše národní zapomenout, s dětmi mluví jen anglicky, ač je posílají ve škole třeba na španělštinu, a o náboženství pak se už velmi málo zajímají, protože k němu nebyli za komunistů vedeni. Inu, takoví lidé vždycky byli, jsou a budou — snad ve všech národech. Avšak šťastní nakonec nikdy nejsou.)

* * *

Ve své residenci má pan biskup oltář s kopií mariánského obrazu z Radhoště, a mnoho knih a obrazů, připomínajících mu starou, rodnou vlast jeho předků. I českou muziku nám přehrával na dobrou noc.

V pondělí nás neúnavný ten pastýř a Boží muž zavezl do NASA (National Aeronautics and Space Administration) k prohlídce. Sám prý poletí na Měsíc, až teprve k jeho diecési bude — a prý právem — přidělená i vesmírná oblast. Vždyť' tam v Houstonu se to vše plánovalo . . .

Druhý den v úterý nás pan biskup odvážel na nádraží a poslouchal hudbu. Radio Rosenberg mělo na programu českou muziku. Viděl jsem v očích své ženy slzy.

Loučili jsme se s Texasem — neradi. Ne neloučili! Dá-li Bůh zdraví, přijedeme mezi naše texaské "Moravce" opět brzy. Jejich Texas nám učaroval, přirostli nám k srdci.

DENVER, COLO.:

Milý důstojný Otče Vojtěchu, drazí čtenáři H. N.

Už po otištění mé zprávy o dvou úmrtích v našem českém exilu (H. N. roč. II. č. 32 z 6. 8. 77, str. 12.) jsem dostal od důstojného Otce J. Šacha z Kanady tento dopis. Z jeho obsahu poznáte, co má na srdci, a tak ty opravy mé zprávy, prosím Vás, podle možnosti, otiskněte.

Pěkně Vás pozdravuji a ze stále stoupající úrovně H.N. mám upřímnou radost.

Váš dr. Frant. Hradil

* * *

Burlington, Ont. Kanada.

Vážený pane dr.

Srdečný pozdrav a moc pozdravů od paní Věry Kubínkové. Dík za milý dopis a opis článku pro H. N. o Ing. Zd. Kubínkovi. Jelikož je v něm několik nepřesností, prosím, aby se s jeho uveřejněním počkalo Je to přání paní Kubínkové. Jel jsem za ní do Paisley (120 mílí od nás) a dal jsem jí číst Vaši "črtu". Byla velmi potěšena, ale nechce, aby byla Vaše zpráva uveřejněna v novinách s těmi několika nepřesnostmi, za něž ovšem Vy sám nemůžete. Zdeněk, její manžel, velmi si zakládal na **přesnosti** vyjádření jakýchkoliv zpráv o lidech.

Vezmu tedy jednotlivé chybné informace za sebou tak, jak jdou za sebou ve Vašem článku.

1. Přáteli . . . Mirkem Novotným a Josefem **Procházkou** (nikoliv Pokorným)

2. Jeli do British Columbia — Západ Kanady. . . usedl bez bezpečnostních pásů." (Podle zprávy mechanika **pásy v autě byly**, nebyly použity Zdeňkem — to nikdo neví.)

3) "Auto se zřítilo" — do 72 feet strže a nikoliv jen do "2 metrového úvalu."

4) "Zdeněk byl vymrštěn" — Pravdou je, že vymrštěn vůbec nebyl. Všichni zůstali po dopadu auta v autě.

5) "odvezeni do nemocnice v Thunder Bay — Nikoliv, **jenom Zdeněk**, jelikož nemocnice v **Nipi** neměla "X-Rays", byl Zdeněk převezen do T. B. 70 mílí od místa neštěstí.

6) "výtok krve — " nebyl – ale 5x proražená lebka a opuchlý mozek velice zraněný způsoboval zvýšení teploty v pondělí a úterý.

7) "vykonal pohřební bohoslužbu 7. července. **Nikoliv**, ale 7. července večer jsme přivítali pí. Věrku na torontském letišti. Přivezla i tělo Ing. Z. Kubínka. Dovezli jsme do Toronta děti a maminka jim řekla: "děti, vezu Vám jen mrtvého tatínka".

8) "8. července byl Ing. Z. K. pohřben" **chyba — 10. července** jsme se modlili sv. růženec v Dwyer funeral home v 8 hod. večer; **11. července v 10 hod.** celebrovali mši sv. pohřební a po ní uložili Zdenka na místním hřbitově "Holy Sepulchre Cemetery k očekávání jeho vzkříšení.

Jinak nemáme dosud ani my plné a věrohodné zprávy od policie, která byla svědkem havarie na místě samém a dosud neřekla, jak se neštěstí přihodilo.

Žehná Vám a Vaší činnosti Váš vděčný v J. M. J.

Josef Šach, kněz

* * *

Tož drahý důstojný Otče Josefe i milý pane dr., otiskli jsme ty opravy podle Vašeho přání. Tento Váš dopis přišel až dva dny po vydání posledního čísla, v němž měla být a byla tato Vaše zpráva zveřejněna.

P. Vojtěch

SAN ANTONIO, FLA:

P. b. J. K.

Vážená redakce, milí čtenáři.

Milá vážená čtenářko, děkujeme za Váš dárek pro naši maminku, nepřejete si být jmenována a prosila jste mě v dopise, abych napsal něco veselého z Vašeho rodného Moravského Slovácka. Jak píšete, opustila jste Vaši rodnou Moravu před 64 roky jako 12 roků staré děvčátko a nikdy jste neměla možnost navštívit znovu své rodiště. Trochu jsem zalistoval ve své paměti a píši historku, ve které hlavní úlohu měl bratranec mého zemřelého tatínka strýček Vyhňák. Byl to vojenský vysloužilec a trpěl na cukrovku. Abych Vám udělal radost, tak některé věty píši v tom moravském nářečí. "Máčajte si, stařečku", řekla tetka Skřivánkova a položila před stařečka Vyhňáka hrnek bílé kávy a pořádný krajíc chleba. Stařeček zasmušile míchal v hrnku dvě tabletky sacharinu a smutně při tom pokukoval po míse plné hodových koláčů. "S tú cukrovků aspoň ušetříte", uchechtla se tetka. "Ba, že ušetřím," zavrčel náš stařeček. "Kůska pořádného zvanča nemožu vzat do huby, lebo stará ně hlídá jako policajt." "Tóž, co sa neozvete?" — "A co možu? Aj kdybych sa ozval, cukerinem buchty neposype." Tetka soustrastně pokývala hlavou a po očku hleděla na stařečka, jak si s kyselou tváří láme do kávy chléb. "Počkyjte", něco ji napadlo. "Náš Francek onehda říkal, že ve městě prodávaji nějaký Sorbit, či co a to prý je pro nemocné na cukrovku jako cukr, aj na buchty a taky marmeládu bez cukru. Esli chcete, napíšu mu a on to v sobotu doveze, beztak dojede enom s prázdným kufrom." Stařeček hned omládl o deset let.

"Tetičko moje zlatá, to by bylo něco. Jen nech doveze a od každého kilo. Co sa budu trapit. Na nějaků marmeládu ně ešče moja penza stačí, ne?" Výsknul si, plácl rukou do stolu a popadl tetku kolem pasu jako nějaký mladík. A dokázal, že dovede ještě ženskou roztočit, jen když mu něco dodá chuti k životu. A hned běžel domů, zvěstovat "starej" tu radostnou novinu. Druhý den v kostele se pan farář divil, jak stařeček Vyhňák radostně zpíval. V sobotu ráno už nemohl dospat a hned po ranní mši svaté seděl na zápraží a vyhlížel na Francka. Když ho viděl před polednem přicházet, vyskočil jako skokan na jaře a vesele zanotoval: "Jéj, nový život začíná!" "Juchů, suchým chlebem mážem trávit myši. No, tóž, Francku, ukaž, cos přinesl" a táhl ho do světnice. Ani slívovice mu samou nedočkavostí nenalil, ač to bylo u nich ode dávna zvykem. A Francek vybaloval deset stogramových krabiček sorbitu, které dohromady nahradily kilo cukru, dále pět skleniček marmelády bez cukru. Stařeček Vyhňák se na to díval jako na poklad piráta Morgana, dojetím se mu zarosily oči. "Není toho moc, ale na pár dní to stačí" a konečně nalil do sklenky tu pověstnou moravskou slívovici. "Tož, Francku, včil to musíme zapít, suchý chleba už nechcú ani vidět. Buchty ke kafe a dyž chleba, tóž jenom s marmeládou." "Vyzunkli" sklenku slívovice a hned si nalil druhou a též Franckovi. Po třetí již zpívali jako v procesí na Hostýn. "Francku a včil sa vyrovnáme, jak sa sluší a patří, co sú dlužný?" "No tóž, stařečku, víte. . . . . " začal Francek neochotně. "No, enom řekni, šak víš, nejsu nějaký nenažera a na pivo dostaneš taky." "No tak stařečku, dohromadu to stálo 50 korun, ale nemosíte ně to dávat najednu", dodal ještě na rychlo a to bylo také poslední, co řekl. "A tisícovku bys nechtěl?" vykřikl stařeček, a jak měl plnou hlavu slivovice, třískl Francka flaškou do hlavy. "Já ti dám padesát korun, krádačú vygulaný, za kilo cukru, který ašče žádný cukr není a trochu tej marmelády. Hanbit by sas měl, starého výslužilca na penzi chtět okrást." Ale Francek již neslyšel ani se nehanbil. Odvezli jej do nemocnice, kde si pár dní poležel. Když potom se sešli u soudu, hájil se stařeček: "Tóž, pane sudí, ně je to moc líto, ja mám Francka rád, ale co ně mohlo napadnut, že lžička toho cukru stojí korunu a jedna marhula ve sklence skoro šest. Dyť' to bysem musel mět ne sto dvacet korun penzičky, ale nejmíň dva tisíce." No, nakonec se usmířili. Francek stařečkovi odpustil a stařeček uznal, že praštil toho nepravého, že by zasloužili praštit ti, kteří to prodávali.

Ano, milí čtenáři, taková je povaha Moravských Slováků, vzplanou jako oheň, ale v zápětí by s tebou rozdělili srdce. A tak stařeček Vyhňáků dál snídal suchý chléb a kávu, ale již se při tom nemračil. Na podzim si navařil marmeládu s cukerinem, chutnalo to skoro stejně a přitom to bylo lacinější. A s tím sorbitem, necht' ve městě otravují myši! Ano, milá čtenářko a milý čtenáři, ten bodrý lid Moravského Slovácka, kde se narodila moje maminka, je opravdu lid dobrý, pohostinný.

Ten náš stařeček Vyhňák je už dávno na pravdě Boží i s jeho ženou. Tetka Skřivánkova, ta se jistě v nebíčku točí kolem stařečka a jeho "staré". Z Francka je již také stařeček a mně zbyly jen ty nejkrásnější vzpomínky na rodný moravský kraj. Je veliká škoda pro Vás, milá čtenářko, že jste nikdy nemohla navštívit Vaše rodné Moravské Slovácko.

Vážená redakce, milí čtenáři, končím svoje vyprávění a musím se přiznati, že mé oči skrápějí slzy. Prosím o modlitby za staré, nemocné, za opuštěné stařenky a stařečky a též prosím za modlitbičku za naši maminku.

Všechny vás pozdravuji, Bůh vám všem žehnej!

Nakonec něco pro zasmání:

Šla stařenka v Olomouci přes náměstí, bylo po dešti a milá stařena upadla na záda. Kde se vzal tu se vzal president Gustav Husák zvedl stařenku a dovedl ji na chodník. Stařenka mu děkovala, ale Husák namítal: "Mně neděkujte, ale naší rodné komunistické straně. Stařenka se na něj podívá a povídá: "Přece jste viděl, že jsem upadla na zadnici a ne na hlavu."

Karel Pekárek

---

†

Naše vlastní uhaslé dni
nám paprsky postelou cestu
a jásotem po léta vyslaných naději
budeme uvítání . . .

O. Březina: "Svítání na západě"

S lítostí oznamujeme přátelům a známým, že Pán života i smrti k sobě povolal pana

FRANTIŠKA J. BÍLKA

Zemřel po dlouhé nemoci 5. srpna 1977 v Colonii Valdense, Uruguay, Jižní Amerika.

Buď pozdravena jeho duše na věčnosti a věčná buď mu paměť mezi námi na zemi

Jménem pozůstalých

Dr. FRANTIŠEK A. BÍLEK, syn
ALENA J. BÁRTOVÁ-BÍLKOVÁ, dcera

LETEM SVĚTEM

Londýn. — Znamení doby? V Anglii způsobil velký rozruch 45letý lékař dr. John Goundry, který v lékařském časopise "Pulse" "předpovídá", že ještě před koncem tohoto století citový názor na život bude nahrazen praktickým, vypočítavým a vědeckým. Dnešní křesťanské zásady o rovnosti všech lidí, o právu na život a o potřebě lásky k bližnímu mají být nahrazeny politikou "přetrvání nejzdatnějších jedinců", jako tomu je v džungli. Staří lidé a "neužitečná ústa" si budou moci u lékaře opatřit "pilulku smrti", která je bezbolestně usmrtí; možná, že už v té době — nejpozději však do roku 2025 — se tato pilulka pro určité lidi stane v určitých státech povinnou a zákonem předepsanou. Povinně jí budou musit užít lidé staří, nevyléčitelně nemocní, jakož i ti všichni, kteří nemohou vést "život, který by měl smysl". Tito lidé by totiž ujídali chléb druhým, zabírali by jim místo, znečišťovali by přirozené prostředí a překáželi by schopným jedincům v jejich užívání světa. Lékařská věda, která prodlužuje život starých lidí, je prý horší než nukleární válka, protože tito lidé dnes v Anglii zaplňují nemocnice a hotely, čímž jsou "ohrožením národní ekonomie". Autor právem tuší, že staří lidé budou sotva souhlasit s jeho názorem, avšak zato doufá, že jej přijmou mladí lidé, kteří přirozeně nemyslí na to, co bude, až oni budou staří, a kteří už přijali potrat a sterilisaci jako běžné životní praxe a tak se stali otrlými v mravním ohledu.

Názor dr. Goundryho sdílí celá jeho rodina: jeho 75letý otec ho prý požádal, aby jej bezbolestně usmrtil v případě, že by se stal své rodině přítěží; Dr. Goundry jej ujistil, že mu vyhoví, až ta doba přijde. Jeho 16letá dcera pak vyslovila přání, aby v případě kritického zranění při automobilové nehodě nebyla udržována při životě složitými moderními přístroji, nýbrž aby byla nechána "zemřít důstojně".

Případ dr. Goundryho není ojedinělý; ve Spojených státech se ozvaly podobné hlasy. Tak například biolog James Watson, nositel Nobelovy ceny, prohlásil, že stát by měl usmrcovat všechny lidi, kteří se sami nemohou postarat o svou obživu, protože tito lidé brání schopným v užívání tohoto světa a brzdí pokrok civilisace; tak by byl náležitě vyřešen problém nebezpečí přelidnění světa. Je také známo, že americká společnost bezděčně favorisuje schopné jedince (viz profesionální sportovce či úspěšné prodavače), včetně těch, kteří jsou prohnaní, bezohlední, bez výčitek svědomí, ty, kteří umějí lhát a klamat. Stejně tomu tak je v komunistickém systému s podmínkou, že takový jedinec, aby se měl dobře, musí být slepě oddaný a poslušný režimu. Tak se nová nelidská společnost stává pohanským mraveništěm a **křesťanský názor o nesmírné ceně člověka** je pozvolna nahrazován biologickým názorem boje o život v džungli a přetrvání zdatnějších jednotlivců. — V nemocnicích komunistických zemí jsou často nevyléčitelně nemocní lidé, jakož i lidé ekonomicky, politicky či ideologicky nezajímaví tajně zprovozováni ze světa, aniž se o tom kdo dozví. Názor dr. Gaundryho je tedy **"znamením doby"**, která odhodila křesťanství, která nevěří v Boha, která se uzavřela v tento pozemský život, zbožštila silné jedince, a tak se dala na cestu sebezničení a stala se nepřátelskou samotnému člověku v obou dnešních extrémních systémech — i v marxistickém komunismu i v liberální anarchii.

My — v křesťanském katolickém časopisu musíme k těmto "vědeckým předpovědím a vidinám" dodat aspoň tohle:

Celými lidskými dějinami se táhne jako červená nit nechuť člověka sklonit se před vůlí svého Stvořitele. Je to naše pošramocená lidská vůle, která si v každé generaci "postaví hlavu" a řekne: Nebudu a nechci Hospodinu sloužit! A Hospodin, který je Pánem všehomíra respektuje i tuto lidskou, krátkozrakou paličatost a nechá člověka (národ i lidstvo) jít po cestách bez ukazovatele Desatera tak dlouho, až zabloudí, neví kudy kam a všechno si pokazí natolik, že jim je život k nesnesení a začnou se navzájem zabíjet. Z toho pak není jiného východiska, než se umoudřit, rozpoznat omyly a vrátit se k Bohu a jeho neměnným životním pravidlům. A tak tomu bude zřejmě i v příštím 21. století. Lidé už budou mít vyzkoušeno všechno zlo a nakonec se přesvědčí, že "to není ono", že tak se jim šťastně nežije. Pak jim nic jiného nezbyde než se vrátit k Bohu a k Jeho Desateru.

• • •

Washington. — President Carter podepsal zákon, kterým se věnuje jeden bilion dolarů na utvoření pracovních míst pro 200,000 mladých lidí a jejich vyškolení pro životní povolání. Podle presidentových slov více než polovině nezaměstnaných ve Spojených státech je dnes méně než 24 let — a žádnému řemeslu se nevyučili.

• • •

San Francisco. — Jako každoročně tak i letos v létě jsou následkem velkého sucha v lesích v Kalifornii bleskem či lidskou neopatrností zapáleny stovky požárů, jichž hašení se zúčastní tisíce lidí. Podle odhadů tam letos lehlo popelem už více než 100,000 akrů lesa a dalších 200,000 akrů je ohroženo. Škody, způsobené požáry na lesním dřevě se odhadují na 700 milionů dolarů a při tom lehlo popelem i mnoho výstavných lidských obydlí. Na celém území mezi Skalistými horami a Tichým oceánem a na Aljašce ohně ohrožují na 1.5 milionu akrů lesa.

• • •

Salisbury. — Umírněný politický vůdce rhodéských černochů Rev. Ndabaningi Sithole, vůdce hnutí "African National Council", prohlásil, že jeho hnutí je ochotno poskytnout na dobu deseti let po předání vládní moci černošské většině několik parlamentních míst rhodéským bělochům, aby jim tak byly dány jednak potřebné záruky, jednak aby měla Rhodésie jistotu, že jí neodejdou odborné pracovní síly. Jinak by totiž běloši překotně opustili Rhodésii k velké škodě tamní ekonomie. Jeho hnutí chce obdržet zemi v dobrém stavu a se zdravou ekonomií. Rev. Sithole předložil jednu kopii svého plánu také britské vládě.

• • •

Amman. — Syrský president Hafez Assad už zamítl egyptský plán o svolání pracovní schůze ministrů zahraničí Izraele a arabských zemí v září před ženevskou konferencí do New Yorku či do Washingtonu. Tato schůze bez účasti PLO — by připravila ženevskou konferenci, jež by konečně měla vyřešit arabsko-izraelský spor. Assad vytkl presidentu Sadatovi, že se o tomto návrhu předem nedohodl se Syrií. U.S. místopresident Cyrus Vance možná prodlouží svůj pobyt na Blízkém východě ve snaze nalézt takové řešení, které by uspokojovalo všechny zúčastněné strany. Je tedy možné, že po návštěvě Izraele se ještě vrátí do hlavních měst arabských zemí. Podle poslední zprávy hnutí PLO by bylo ochotno uznat existenci Izraele v případě, že Spojené národy by považovaly Palestince za národ a nikoliv pouze za utečence. Pak by se možná Izrael smířil s přítomností delegace PLO na ženevské konferenci. Carterova vláda by si přála, aby se tato konference sešla ještě letos na podzim.

• • •

Stockholm. — Deset členů rodiny bývalého habešského císaře Haile Selassie — (čtyři princové a šest princezen, jimž je od 10 do 20 let) — kteří byli drženi v internaci v Addis Abebě, uprchlo do Nairobi v Keni a požádalo tamní švédské velvyslanectví o politický asyl. Bylo jim dáno povolení k dočasnému pobytu ve Švédsku.

• • •

Nairobi. — Podle nepotvrzených zpráv Adi Amin dal zastřelit čtyři universitní profesory, tři Ugand'any a jednoho Němce, protože projevili svůj nesouhlas s tím, aby ugandská universita "Makerere" se napříště jmenovala "Universita Idi Amina".

• • •

Nairobi. — Somálští rebelové postupují dále na poušti Ogadenu a už se zmocnili tamního města Harardible. Organizace africké jednoty jmenovala zvláštní komisi pro urovnání sporu mezi Habeši a somálskými povstalci, avšak její úsilí se nesetkalo s úspěchem. Habešským vojákům se nepodařilo zastavit postup vzbouřenců, kteří mají v moci už 60 procent území Ogadenu se 120 městy a vesnicemi.

• • •

Salisbury. — Na předměstí Salisbury černošští guerilové umístili v 2. poschodí jednotkového obchodu Woolworth 75-librovou bombu s TNT, jejímž výbuchem bylo pak zabito 11 osob — 8 černochů a 3 běloši — a 76 dalších bylo zraněno — z toho dva černoši kriticky. Ve zdi byla způsobena díra, měřící 30 krát 15 stop. Byl to doposud nejhorší teroristický čin, spáchaný rhodéskými guerily ve městě. Bomba byla časována, aby vybuchla v době, kdy obchod byl plný zákazníků. Mezi zabitými bylo také jedno černošské dítě, jemuž ještě nebylo 10 let. Celý civilisovaný svět se zhrozil před tímto barbarstvím.

• • •

Pasadena, Cal. — U.S. vesmírný úřad NASA chce vyslat do vesmíru 20. srpna a 1. září lodice Voyager 1 a Voyager 2, opatřené zvláštními televizními kamerami, jež budou schopny ofotografovat povrchové útvary pevné souše na Jupiteru a na Saturnu, kam mají dospět v letech 1979 a 1981. K planetě Uranu doletí podle výpočtu až za devět let — v roce 1986 — a pak ještě poletí směrem k Neptunu.

• • •

Batavia. — Vědci firmy "National Accelerator Laboratory" nedaleko městečka Batavia západně od Chicaga objevili novou, už pátou subatomickou částici, náležející ke skupině "quark". Tyto velmi těžké částice, vesměs krátkého trvání, jsou podle mínění vědců "základními kameny", z nichž jsou utvořeny hmota a energie; byly objeveny teprve v posledních deseti letech. Nově objevená částice, jíž bylo dáno jméno "Ypsilon", je desetkrát těžší než proton, jedna z hlavních částic, z nichž sestává jád-

OZNÁMENÍ ÚMRTÍ A PODĚKOVÁNÍ

Minulou neděli po české mši sv. u sv. Prokopa za mnou přišli naši navrátilci z prázdnin a ptali se po tom usměvavém, štíhlém, milém pánovi, který je vždy u vchodu do kostela vítal, pomáhal při rozdávání textů mešních písní a po léta dělal stejně usměvavě při obětování výběrčího kostelní sbírky. Ani nevěděli, jak se jmenoval, jenom to, že se snažil vždy říci několik českých slov. Musel jsem jim poděkovat za to, že si usměvavou tvář tohoto hluboce věřícího a dobrého člověka tak dobře zapamatovali, a říci jim, že se jmenoval

OTTO J. SALČIK,

že byl drahým manželem americké Slovenky Marie E. roz. Surlak a příkladným otcem sedmi dětí, z nichž je jeden invalidou (Josef, Joan, Judith, Janice, Joel, Janet a Justine), že měl jednoho bratra a tři sestry, že byl už třináctkrát dědečkem, jednou pradědečkem, že zemřel v presbytariánské nemocnici sv. Lukáše v Chicagu následkem srdeční mrtvice, dobře připraven na setkání s Kristem Pánem, a že byl už v sobotu 23. července 1977 z Adolfova pohřebního ústavu v Berwynu po slavné zádušní mši sv. u sv. Prokopa pochován na hřbitově "Our Lady of Sorrow".

Naše poděkování je tentokrát jiného druhu, než tomu bývá v USA zvykem. Na pohřbu — při téměř zaplněném kostele — jsme byli všichni kněží od sv. Prokopa: vldp. převor a farář Karel Kolek i my kaplani, Otcové Vojtěch a Terrence. Promluva byla anglická i česká.

A zač zesnulému děkujeme? Za jeho věrnost a lásku k českým bohoslužbám; za jeho usměvavou dobrotu a laskavost; za jeho nevyčerpatelnou ochotu pomáhat a za jeho životní příklad křesťanského otce rodiny.

Z vděčnosti věnují na podporu svých novin Hlasu Národa

návštěvníci českých nedělních bohoslužeb u sv. Prokopa

ro atomu, avšak doba jejího trvání je pouze sto miliontir. vteřiny. Vědci chovají naději, že objev této částice může vést k lepšímu pochopení skladby hmoty a vesmíru.

• • •

Maputo. — V uhelném dole nedaleko Tete v marxistickém Mozambiku došlo k výbuchu plynů, při kterém přišlo o život 150 černošských důlních dělníků. Černoši v okolí se ihned nato vzbouřili a povraždili devět bělošských důlních techniků, pravděpodobně Portugalců a Belgičanů. Podle černošské primitivní mentality totiž tito lidé vzhledem k své posici nesou vinu na tomto neštěstí, at' za to mohou nebo ne, a jejich povražděním je ve světě opět zjednána rovnováha. Přejede-li šofér auta černošské dítě, i když na tom nemá žádnou vinu, je bez milosrdenství usmrcen, neuprchne-li včas.

• • •

New York. — Portorikánští teroristé FALN (Ozbrojené síly národního osvobození Portorika), kteří požadují nezávislost Portorika, položili na dvou místech na Manhattanu dvě bomby, jichž výbuchem byl zabit jeden člověk a šest dalších bylo zraněno. Zároveň telefonicky vyvolali falešný poplach ve dvou 110-poschod'ových budovách "World Trade Center" a v sedmi poschodích "Empire State Building", takže na 100 tisíc lidí musilo být vyklizeno z tamních úřadoven. Od roku 1974 tito teroristé způsobili na Manhattanu, v Newarku, v Chicagu a ve Washingtoně na 50 bombových atentátů. Jejich počet nepřesahuje údajně číslo deset, ale jsou vytrénováni kubánskými komunisty v teroristických taktikách, a duší i tělem oddáni komunismu. Požadují okamžitou a bezvýhradnou nezávislost Portorika, ačkoliv jeho obyvatelé v roce 1967 téměř jednohlasně vyslovili přání zůstat nadále americkými občany. Tento hustě zalidněný a na přírodní zdroje chudý ostrov by se bez americké výpomoci brzo hospodářsky zhroutil. Také v listopadu 1976 dvě tamní politické strany, které mají ve svém programu další spojení ostrova se Spojenými státy, obdržely více než 90 procent hlasů.

• • •

New York. — "Mezinárodní liga pro lidská práva" připravila po dvouletém studiu obsáhlý dokumentační materiál o hrubém porušování lidských práv v africké Guinei, ve které vládne krutý marxistický režim Seku Tureho. Tisíce politických vězňů, černochů i bělochů, jsou trýzněny v tamních vězeních osvědčenými komunistickými metodami a mnozí vězni jsou pak usmrceni. V zemi existují mnohé koncentrační tábory a všude vládne teror. V okolních zemích Senegalu, Pobřeží slonoviny, Sierra Leone, Liberii a Mali žijí asi dva miliony uprchlíků z Guiney, a ve Francii jich žije na 70,000. — Tento sebraný materiál byl předán OSN v New Yorku, avšak žádné oddělení světové organizace se tímto případem nechce zabývat a tak pečlivě připravené dokumenty budou zařazeny do archivu — možná hned vedle dokumentace o sovětských stopách v Katyňském lese, a upadnou na dlouho v zapomenutí. Generální tajemník Kurt Waldheim dal diskrétně najevo, že v této věci je "bezmocný".

• • •

Washington. — Department spravedlnosti se teprve nyní, 32 let po konci druhé světové války, rozhodl vyšetřit případy 110 německých válečných zločinců, žijících ve Spojených státech. Někteří z nich se možná také zúčastnili vyvraždění 25 milionů Rusů, Poláků, Židů a jiných lidí v územích, okupovaných nacisty. Doposud nebyli soudně stíháni prý proto, aby Sovětský svaz toho nevyužil k protiamerické propagandě, a také kvůli přátelským vztahům USA se Západním Německem. Má se za to, že po tak dlouhé době se nalezne už jen velmi málo svědků, aby tito nacisté mohli být odsouzeni.

• • •

Washington. — Americká zeměpisná společnost oznámila, že na Floridě blízko města Sarasota byl v 250 stop hluboké studni nalezen zachovalý lidský mozek, jehož stáří se odhaduje na 6,000 let. Zůstal neporušen proto, že byl uchován ve vodě příznivého chemického složení a zároveň v příznivé teplotě. Je to pravděpodobně nejstarší známá mozková hmota na světě.

• • •

Tokio. — Profesor Fujio Basuda analyzoval kousek masa z "prehistorické mořské obludy", kterou prý japonští rybáři nedávno ulovili nedaleko Nového Zélandu, avšak zase hodili zpět do moře, aby se — jak říkali — rozkládajícím tělem zvířete nepokazil náklad ulovených ryb, určený pro obchod. Tokijský profesor svou analýzou zjistil, že přinesené maso nebylo nic jiného než obyčejné žraločí maso, a že celé vyprávění o záhadném úlovku rybářů bylo vymyšlené, aby se dostali "také jednou do novin"

• • •

New Delhi. — Šestým indickým státním presidentem se stal 64letý Neelan Sanjiva Reddy, bývalý spolupracovník Mahatma Gandhiho v boji za indickou nezávislost. Za druhé světové války byl proto Brity vězněn. Po obdržení nezávislosti Indie se stal přední politickou osobností své země; naposledy byl mluvčím v Dolní sněmovně. Jeho předchůdce Fakhruddin Ali Ahmed zemřel letos v únoru. Indický president nemá žádnou vládní moc; jeho úřad je čistě ceremoniální povahy.

• • •

Bělehrad. — Prý brzo po odstranění "radikální čtyřky" z čínského politického života po Maově smrti došlo k postupnému zchladnutí vztahů mezi Albánií a rudou Čínou. Brzo nato Albánie prý vytkla Číně ideologický oportunismus a nevěrnost čisté leninské ideologii, Čína pak na to reagovala tím, že vypověděla všechny albánské studenty, a nyní Albánie zase vypověděla všech 2,000 čínských specialistů, kteří ji pomáhali upevnit komunistickou diktaturu. Protože však už dobře víme, že takovéto "neshody" mezi komunistickými zeměmi často nic neznamenají, nebudeme zatím přikládat ani čínsko-albánské neshodě příliš velkou důležitost.

• • •

Los Angeles. — Američtí inženýři plánují stavbu kosmického vozidla "Helicgyro", které by se snadno mohlo pohybovat v naší sluneční soustavě, a které by ji studovalo. Jeho otáčivá křídla, dlouhá více než sedm kilometrů, by byla obrovským slunečním článkem a poskytovala by vozidlu potřebnou energii. Jiné pohonné látky by tam nebylo potřeba. Toto vozidlo by dosáhlo závratné rychlosti — až 198,000 kilometrů (123,000 mil) za hodinu. Nemělo by lidskou posádku a vážilo by pět tun. Celou jednu tunu by vážily vědecké přístroje. Půjde-li vše podle plánu, mohlo by být vysláno do vesmíru pomocí vesmírného člunu "Shuttle" v roce 1981, a v roce 1986 by se mohlo setkat s Halleyovou kometou. V příštím desítiletí nebude stavba těchto rozměrů ve vesmíru působit žádné velké technické problémy. Toto vozidlo by bylo snadno řiditelné ze země a po libosti by se pohybovalo směrem k slunci či od slunce.

RŮZNÉ ZPRÁVY Z ČESKOSLOVENSKA

Své čtyřicáté narozeniny oslavilo 5. dubna letiště Praha-Ruzyně. Od 7. listopadu 1920 se sice začalo létat z kbelského letiště do Paříže, ale už po 13 letech bylo toto letiště malé. Dnes odbaví v Ruzyni až dva miliony pasažérů ročně.

*

16. května začala své lety nová pravidelná linka Praha-Uherské Hradiště.

*

19. května se konalo zasedání ÚV KSČ "o plnění závěrů XV. sjezdu KSČ v oblasti uspokojování hmotných potřeb obyvatelstva a o směrech dalšího rozvoje vnitřního trhu" — ne všechno je v pořádku v této oblasti, stále existuje úplatkářství, melouchaření, atd. Na zasedání ÚV KSS, které následovalo hned potom, byl v ekonomické komisi Herbert Ďurkovič nahrazen Ignácem Janákem.

*

Cestovní kancelář Autoturist uzavřela dohodu s italskou ENIT, podle níž turisté z ČSSR mohou si koupit doma benzinové poukázky za čs. koruny — 1 litr benzinu stojí 7 Kčs (je to asi jedenapůlkrát víc než co stojí benzin v ČSSR, jenže turista tak ušetří velmi mnoho na svém devizovém příslibu).

*

ČSSR navštívil v půli května gen. tajemník chilské KS Luis Corvallan. Byl mu udělen Řád Klementa Gottwalda.

*

Nové známky vyšly: k IX. všeodborovému sjezdu — jsou na ní graficky zpracovány znak ROH a římská devítka; čtyři známky s kresbami starých poštovních stejnokrojů: francouzského postilióna z 19. stol., rakouského pošťáka z r. 1868, rakouského postilióna z téže doby a německého z počátku 19. století; a k výročí osvobození dvě známky s motivy z Pražského hradu: na jedné je onyxová číše z r. 1350 ze svatovítského pokladu a na druhé bronzový kůň A. de Vriese (1619) z hradní obrazárny.

*

K Chartě 77 se během května ještě vrátili předseda České vlády Kempný na sjezdu českých novinářů a předseda ÚRO na jejím sjezdu — samozřejmě odsuzovali její signatáře a to, co obsahovala, že je výmysl a pomluva socialistického zřízení. Docela jiný hlas se ale ozval na sjezdu slovenských spisovatelů, konaném už v březnu, kde Hana Ponická se nebála uvést jména těch svých kolegů spisovatelů, jejichž knihy se nesmí vydávat, např. Miloslava Kusého, Davida Tatarky, Agnesy Kalinové atd. Že se stydí, když se její díla mohou uveřejňovat, kdežto druzí jsou odsouzeni k mlčení. (Viz H.N. roč. 2, č. 25—26 z 18. a 25. června 77, str. 9.) Odpověď nedala na sebe čekat: byla vyloučena ze Svazu spisovatelů, publikace jejích už připravených knih byla zastavena a také natáčení filmu, jehož scénář napsala, bylo zastaveno. V souvislosti s Chartou byly uveřejněny další dva "Dokumenty": v jednom, podepsaném dr. Hájkem a odevzdaném též Světové odborové federaci, je uvedeno 81 osob, které v prvních čtyřech měsících tohoto roku ztratily práci, protože podepsaly Chartu; tak prý ohrozily bezpečnost státu a dopustily se vážného přečinu proti zájmům pracující třídy a socialistického systému; a v druhém se poukazuje na protizákonný stav, jehož obětí jsou už od r. 1950 příslušníci řeholních řádů a kongregací.

*

20. května, po čtyřměsíčním věznění, byli propuštěni na svobodu Václav Havel, František Pavlíček a Jiří Lederer, protože "pominuly důvody vazby a trestní stíhání bude nadále vedeno na svobodě"; ve vězení zůstal ještě Jiří Ornest. Současně bylo oznámeno, že byl vydán vystěhovalecký pas do Rakouska Zdeňku Mlynářovi a jeho manželce; 13. června odjeli do Vídně. Václav Havel následující dny upřesnil smysl svých slov v souvislosti se svým propuštěním; neudělal sebekritiku, jen se vzdává funkce mluvčího Charty a zavázal se, že nebude politicky činný, neodvolává však svůj podpis Charty a i nadále bude bojovat za respektování lidských práv, která Charta hájí. Jediným mluvčím Charty je nyní dr. Jiří Hájek, který po uveřejnění Dokumentu č. 10 dostal poslední napomenutí od policie, pod jejímž neustálým dozorem žije, takže už není možné ani ho svobodně navštívit.

Kronika zaznamenala též dvě humorné příhody v souvislosti s Chartou: v moři těch, kdo protestovali proti signatářům Charty si ostravská Nová svoboda spletla Leštínského s Lovětínským, novopečeným tajemníkem ÚV, a honem se mu omlouvala. A v nebezpečí se octla družba Bratislavy s italským městem Perugia, které na svůj dopis ve prospěch signatářů dostalo velmi nezdvořilou odpověď bratislavského starosty. — Mezi novými signatáři, jejichž jména byla uveřejněna, je i český ministr školství z r. 1968 prof. Vilibald Bezdíček a býv. poslankyně Ludmila Jankovcová. Chartu už podepsalo přes 750 osob (20. 5. 77).

*

V rozhlasovém rozhovoru k "Helsinským dohodám a lidským právům" přiznal dr. Josef Mrázek, pracovník Ústavu státu a práva ČSAV, že "hrubé porušování lidských práv ohrožující i mezinárodní mír a bezpečnost nemůže být pouze vnitřní záležitostí států..."

Proč tedy se zlobit, když se na Západě zajímají o zachovávání práv v komunistických zemích?

HODLÁTE SE STÁT PANEM DOMÁCÍM?
PRODÁVÁTE SVŮJ DŮM ČI LOT?
CHRISTIE'S REAL ESTATE
VÁM SVĚDOMITĚ POSLOUŽÍ.
26th STREET AREA — SOUTHWEST SUBURBAN
SALES — APPRAISALS — MORTGAGE
3617 W. 26th St., Chicago, Ill. 60623 Phone 277-7800
Kristina Moysiyakha — Alexandra Moysiyakha-Lala
Brokers

SPORT

Interpohár

1. skupina

FC Amsterodam (Holandsko—Maccabi Jaffa (Izrael) 3:1, Halmstadt BK (Švédsko) — Vojvodina Novi Sad (Jugoslávie) 3:1.

1. Novi Sad	14:10	7
2. Halmstadt	10:8	7
3. Amsterodam	9:9	5
4. Jaffa	9:15	5

2. skupina

Twente Enschede (Holandsko)—Standard Lutych (Belgie) 3:2.

1. Duisburg (NSR)	13:7	8
2. Lutych	8:9	7
3. Enschede	13:13	6
4. Tel Aviv	10:15	3

3. skupina

1. Inter Bratislava	18:11	9
2. Frankfurt (NSR)	13:8	7
3. Innsbruck	10:10	6
4. FC Curych	4:16	2

4. skupina

1. Sofia (Bulharsko)	13:7	10
2. Malmo (Švédsko)	12:4	8
3. Hamburger (NSR)	11:15	5
4. Gr. Curych (Švýc.)	5:15	1

5. skupina

Legia Varšava—Slavia Praha 2:2. Slavia byla zejména v prvním poločase lepším mužstvem, převyšovala soupeře po technické stránce a měla vyrovnanější tým. Svou převahu také vyjádřila dvěma góly. V 17. min. Jebavý po zavahání polské obrany získal pěknou střelou vedení, které utvrdil ve 45. min. P. Herda ranou z volného přímého kopu. Po přestávce se Slavia nepochopitelně stáhla do obrany, přestala se snažit o útočení. V 62. min. snížili Poláci z darované penalty Deynou a tento hráč pak korunoval drtivý nápor druhou brankou.

Landskrona (Švédsko)— Y. B. Bern (Švýcarsko) 2:1.

1. Slavia Praha	23:8	10
2. Varšava	11:6	9
3. Bern	8:16	3
4. Landskrona	7:19	2

6. skupina

NK Rijeka (Jugoslávie)—Grazer AK (Rakousko) 1:1

1. Kodaň (Dánsko)	16:4	9
2. Chorzów (Polsko)	14:8	8
3. Rijeka	10:8	6
4. Grazer	1:21	1

7. skupina

Jednota Trenčín—Lillestrom SK (Norsko) 5:1. Trenčín předvedl bojovný výkon a měl po celé utkání převahu. Zvláště útočníci střídali jako na střelnici, neboť bylo nebezpečí, že je předběhne polský Sosnowiec. V prvním poločase musel brankář hostí třikrát kapitulovat a po přestávce ještě dvakrát. Branky: Sokol 3, Ančic, Gajdůšek — Handsen z penalty.

Lask Linec (Rakousko)—Zaglebie Sosnowiec (Polsko) 1:3.

1. Trenčín	18:6	10
2. Sosnowiec	13:4	10
3. Lillestrom	5:15	2
4. Linec	4:15	2

8. skupina

B 1903 Kodaň—Admira Vídeň 1:1.

1. Slovan Bratislava	16:8	9
2. Hertha (NSR)	6:2	8
3. Kodaň	4:7	4
4. Vídeň	4:13	3

9. skupina

Austria Salcburk—Zbrojovka Brno 1:2. Brno bylo po celý zápas rychlejším a sehranějším mužstvem. Dařila se jí zejména křídelní hra. Rakušané hráli příliš složitě, pomalu a do šířky. Brněnští se ujali vedení brankou Pešivého v 11. min., Kroupa přidal v 75. min. druhý gól a dvě minuty před koncem zápasu snížil Libuda z penalty. Aalborg BK (Dánsko)—Oesters Växjo (Švédsko 1:3.

1. Växjo	13:7	10
2. Brno	14:9	8
3. Salcburk	5:9	3
4. Aalborg	6:13	3

10. skupina

Sturm Graz (Rakousko)—BK Kodaň 5:2.

1. Štětín (Polsko)	11:4	9
2. KB Kodaň	8:10	6
3. Graz	10:6	5
4. Chenois Ženeva	3:12	4

Pěkným úspěchem čs. kopané skončila letní soutěž Interpoháru. Po Interu a Slovanu Bratislava, které turnaj dokončily již minulý víkend, stanuly na prvních příčkách ve svých skupinách i pražská Slavia a Jednota Trenčín. Jen Zbrojovka Brno, pátý čs. účastník, se musel přes vítězství v Salcburku spokojit druhým místem. Zaplatila tak daň za porážku od Oesters Växjo na vlastním hřišti.

★

Sparta Praha—Vojvodina Novi Sad 0:0

Dvakrát odložené poslední utkání Středoevropského poháru se uskutečnilo na stadiónu Sparty na Letné. Sparta měla jedinou velkou šanci ve 38. min., kdy Raška nastřelil břevno. Utkání vzhledem k tomu, že domácí mužstvo je v plné přípravě na ligu, bylo poměrně dobré úrovně. Sparťané se snažili, ale v jejich výkonu bylo ještě několik mezer. Vojvodina se představila jako rychlé mužstvo, jehož snahou bylo především uhrát nerozhodný výsledek a k tomuto cíli podřídilo taktiku především v závěru utkání.

★

Přípravná utkání čs. mužstev na nadcházející I. ligu

Tým Bohemians Praha byl na zájezdu v Holandsku, kde sehrál 5 zápasů a na zpáteční cestě sehrál jedno utkání v NSR.

FC Haarlem — Bohemians Praha 1:1 — Domácí (1. liga) hráli typickou holandskou hru technickou, s přesnými přihrávkami a dlouhými pasy. Bohemians si vytvořili sice více brankových příležitostí, ale nedovedli je proměnit.

Hubert Sneek—Bohemians 0:10 — Pražané zaznamenali rekordní vítězství nad amatérským mužstvem Hubert 10:0.

Harkema Opeinde—Bohemians 0:5. — Další vítězství pražských klokanů nad holandským amatérským celkem.

FC Volendam—Bohemians 0:0 — Nováček nejvyšší holandské soutěže byl zatím nejtěžším soupeřem fotbalistů Bohemians. Holand'ané hráli nesmlouvavou kopanou ve vysokém tempu, osobně bránili po celém hřišti a důrazně blokovali soupeře před vlastní šestnáctkou. U klokanů měla premiéra záložní trojice Dobiáš (přestoupil z Trnavy), Panenka a Bičovský.

Appindegam—Bohemians 2:1 — Pražané lehce vyhráli nad holandskými amatéry.

Kassel—Bohemians 0:3 — Bohemians zvítězili v NSR nad příslušníkem II. ligy a podali dobrý výkon. Brankář Hruška kryl v 60. min. penaltu.

* * *

Mistr republiky Dukla Praha byla na zájezdu v NSR, kde sehrála pět zápasů. Potom odletěla do španělské La Corony, kde se konal mezinárodní turnaj za účasti Dukly, Realu Madrid, holandského týmu Feyenoordu Rotterdam a brazilského mužstva Fluminense Rio de Janeiro. Výsledky z turnaje najdete v příštím čísle.

Offenbach—Dukla 1:2 — Dukla zvítězila nad druholigovým týmem brankami Gajdůška a Nehody.

SV Karlsruher—Dukla 1:3 — Jisté vítězství dosáhla Dukla nad dalším druholigovým mužstvem.

Vormatia Worm—Dukla 2:2 — Zápas s vítězem amatérské ligy skupiny jihozápad, týmem Vormatia se Dukle nevydařil. Chybovala obrana, jejíž chyby připravily Duklu o vítězství.

Výběr Lauterbachu—Dukla 2:14 — Exhibiční utkání mělo pro Duklu tréninkový ráz a sloužilo k vyzkoušení jednotlivých formací.

VFB Giesen—Dukla 0:1 — Tímto zápasem skončila Dukle příprava v NSR. Vyhrála 1:0, ale mnoho šancí promarnila nebo spálila (čtyři tyče) a nedokázala si poradit s obranou domácích a především s výborným brankářem. Jedinou zajímavostí zápasu byla přítomnost francouzských novinářů, kteří celé utkání natáčeli. Přijeli si obhlédnout Duklu před zápasem PMEZ s jejich mužstvem FC Nantes.

* * *

FC Nantes—Inter Bratislava 0:3 — Pěkný úspěch Interu ve střetnutí s novopečeným mistrem Francie. Branky: Šajánek 2, Levický.

* * *

Zbrojovka Brno hrála dvakrát na svém hřišti proti německým týmům. Nejdříve porazila celek Giegen, účastníka amatérské ligy NSR 5:0. Domácí měli drtivou převahu, kterou při lepší mušce mohli vyjádřit mnohem výrazněji. Branky: Pešice, Jarůšek, Janečka, Kroupa a Hajský. Ve druhém střetnutí vyhrálo Brno nad prvoligovým týmem NDR Dynamem Berlín 5:2. V pěti minutách Brno prohrávalo 0:2, teprve zpřesněním hry a zejména větším důrazem v osobních soubojích rozhodlo o svém vysokém vítězství.

* * *

Sparta Trnava sehrál dva zápasy v Maďarsku. Poprvé prohrál s Raba Eto Gyor 0:3, pak vyhrál v Babolnu s místním celkem 1:0 brankou Takáče.

* * *

Slavia Praha—Kubáň Krasnodar 4:1 — Soupeřem Slavie v Edenu byl druholigový tým SSSR, který se musel bránit od samého začátku utkání soustředěným útokům červenobílých. Branky: D. Herda, Jegla, Jebavý, Nachtman — Plošnik.

POK

★

● ZPRÁVA ZE SPARTY A.B.A. CHICAGO

V neděli 7. srpna hrála Sparta přátelské utkání v Pecrii, kde vyhrála 3:0. V prvním poločase hrála Sparta proti větru. Ve 12. min. Karel Fajkus tvrdě vystřelil z hranice trestného území, míč se odrazil od břevna do sítě a Sparta vedla 1:0. Ve druhém poločase v 68. min. nahrál z levé strany Karel Fajkus na pravé křídlo Brennanovi, který unikl a z pěti metrů zvýšil na 2:0. Před koncem zápasu poslal malou domů obránce soupeře, kterou doběhl Tsoukalas a zakončil skóre na 3:0. Manažér Jarda Fajkus měl tyto hráče: Pospíšila, V. Příkazského, Grahama, Hasseye, Okincicase, Enrighta, Fajkuse, Halla, Philippse, Brennana, Tsoukalase, Bricksiho a Gerarda. Tuto neděli sehraje Sparta poslední přípravu na ligu s Wislou na Morton West od 2:30 hod. odpoledne. První ligový zápas hraje Sparta v neděli 21. srpna na Morton West s týmem Adria.

Končíme heslem: At' vítězí dresy rudé — Sparta byla, je a bude, neboť Sparta je věčná!

POK

„Paní Marino, tuhle přední vlnu mi prosím Vás, předě lejte."

„Mileráda, ale proč? Vždyť Vám tolik sluší!"

„Naše sousedka má teď tentýž účes a manžel ji začíná zdravit ..."

REAL ESTATE
KUPUJETE DŮM?
PRODÁVÁTE DŮM?
Obrat'te se s důvěrou na
JOE ZACHARDA
"TWIN CITY"
Realtors and Builders
7010 W. CERMAK RD.
BERWYN, ILL. 60402
MLS 788-8500

Gu.4-1118
MARINA'S
BEAUTY SALON
Home of the finest permanent waving
Visit Marina's new salon - formerly at 26th St & Hamlin.
5234 Cermak Rd., Berwyn, Ill.

Domácí český chléb, Moravské koláče, rohlíky, housky, dorty, tvarohový a makový závin, jablečný štrúdl a čajové pečivo.
● MINARIK'S BAKERY
Finest Czech Pastries and Cookies
We Specialize in Party and Wedding Cakes
5832 West Cermak Road, Cicero, Illinois 60650
OLympic 2-2854
Možno objednat telefonem; laskavá a rychlá obsluha česky i anglicky.

COLUMBIA FEDERAL SAVINGS
9101-09 West Cermak Road ● North Riverside, Ill. 60546
A DIVISION OF
LINCOLN FEDERAL SAVINGS & LOAN ASSOCIATION OF BERWYN
Vklady pojištěny do $40,000.00 F.S.L.I.C.
Předměstský telefon 447-7500 Mildred R. Janda, president

Náhlé úmrtí kněží – exulantů v naší exilní diaspoře

Kromě krajanského misionáře Otce J. Poklopa v belgickém Bruselu, o jehož smrti jsme psali v H. N. (č. 30 z 23. 7. 77, str. 1) zemřeli nyní v krátkém mezidobí tito naši exilní — poměrně dosud ne příliš staří kněží:

1) **Dp. Dr. Bohumil Hrubý** v Texasu († 27. března 1977)
2) **Dp. Dr. Jaroslav Slovák** v rakouské Vídni († 4. července 1977)
3) **Dp. Otec Josef Ráček S.J.** v Kanadě († asi v polovici června 1977)
4) **Prof. Miroslav Hronek** ve Sv. Martinu v italském Jižním Tyrolsku († 12. července 1977)
5) **Dp. Otec Vladimír Ondráček,** salesián na Novém Zélandu († 15. července 1977)

* * *

Zprávu o všech těchto šesti návratech našich spolubratří do náruče Boží jsme se dověděli teprve dnes v úterý, 9. srpna 77 z dopisu Msgr. Dr. Jaroslava Škarvady, zástupce a pověřence sv. Stolice pro misijní duchovní správu mezi krajany v zahraničí.

Poslední zprávu o náhlé smrti Otce misionáře — salesiána Vladimíra Ondráčka se dověděl nočním telefonem z Austrálie z pátku na sobotu 16. července od Otce Peksy z Melbournu. K tomu pak dodává: "Ten telefon mě vytáhl z postele o půl čtvrté ráno, a myslíš, že jsem pak mohl znovu usnout, když jsem se vrátil do hajanova? Přišla mi na mysl slova z knihy Samuelovy, kterou jsme nedávno měli v breviáři, jak Hospodin poslal "trestajícího anděla", aby bil lid od Dana k Beer Šeba, a jak tenkrát pomřelo sedmdesát tisíc mužů. — Nás zatím pomřelo jen šest páterů, ale není to dost? A tak jsem se také modlil jako David, aby "Hospodin litoval neštěstí a pravil andělu, který lidu působil zkázu: To už nyní stačí, stáhni svou ruku zpátky!" A když jsem pak ráno sloužil za Vladimíra mši svatou, uvědomil jsem si víc než kdy jindy, že to "zvěstování smrti Páně,, vyznávání Jeho vzkříšení a očekávání Jeho příchodu" je vlastně vždy také nacvičování naší vlastní smrti . . ."

Protože někteří z našich čtenářů asi znali některého z těch zesnulých důstojných pánů osobně — buď z uprchlických lágrů, ze studií, anebo z jejich působení v krajanském prostředí, vrátíme se nyní ke každému z nich alespoň krátkou životopisnou črtou.

* * *

Dp. Dr. BOHUMIL HRUBÝ: Narodil se 23. června 1914 v Rozstání u Prostějova, odkud pochází také jeho bratranec, salesián, P. Vojtěch Hrubý, sekretář římského Velehradu. Bohosloví studoval v Římě a byl tam i vysvěcen na kněze o vánocích r. 1939. Po návratu do vlasti působil ve své olomoucké arcidiecési jako kaplan a profesor náboženství, naposled v Uherském Brodě. Po komunistickém puči v Československu odjel přes Řím do USA, kde se stal farářem v osadě Penelope v Texasu. Zemřel tam náhle už 27. března t.r. (Škoda, že nám tehdy o tom některý z texaských krajanů nenapsal.)

* * *

2. Dp. dr. JAROSLAV SLOVÁK: Patřil rovněž do olomoucké arcidiecése, v níž se narodil 25. února 1922 ve vísce Vigantice. Po středoškolských studiích ve vlasti a po pracovním nasazení v Hitlerově Německu během války, odjel r. 1945 na studie do římského Nepomucena a byl vysvěcen na kněze v červenci 1949. Po dosažení doktorátu odešel do rakouské Vídně a působil tam jako katecheta. Zemřel tam letos o svátku sv. Prokopa 4. července na rakovinu slinivky břišní a byl pochován ve Vídni 11. července.

* * *

3. Dp. Prof. MILOSLAV HRONEK, salesián, pocházel z moravské Třešti, kde se narodil 11. února 1919. Patřil k našim prvním salesiánům; s Otcem Trochtou (pozdějším vězněm nacistů i komunistů, litoměřickým biskupem a kardinálem) — budoval pražskou salesiánskou oratoř v Kobylisích. Po válce si jej vzal pan biskup Trochta k sobě i do Litoměřic pro jeho praktičnost, ačkoliv měl ještě dodělávat theologická studia. Po zatknutí pana biskupa Trochty musel odejít do exilu, nakonec zakotvil v jihoamerické Argentině, kde byl i vysvěcen na kněze a celé čtvrtstoletí tam působil v salesiánských misiích. V březnu 1975 se vrátil do Evropy, aby řídil nově vybudovaný dům "Velehradu" ve Sv. Martinu v Casies, v italských Dolomitech. (Není odtamtud daleko do olympijského zimního střediska Cortiny d'Ampezzo — a na druhou stranu do Brixenu, kam poslala rakousko-uherská monarchie našeho Karla Havlíčka Borovského.) — Letos začátkem prázdnin, právě když byl "Velehrad" ve Sv. Martinu plný českých dětí z Vídně se opět přihlásila jeho zastaralá ledvinová nemoc. Dovezli jej do nemocnice v Innichen a tam v úterý 12. července v časných ranních hodinách zemřel. Byl pohřben ve Sv. Martinu v Casies v neděli 17. července za účasti téměř všech našich exilních salesiánů.

* * *

4. Dp. Otec JOSEF RÁČEK, S.J. byl synovcem známého jesuitského historika Blažeje Ráčka, kterého ještě mohl navštívit v Československu těsně před (strýčkovou) smrtí. Jeho osobní data nemáme zde v redakci zrovna po ruce, ale v exilu byl kaplanem v jednom kanadském starobinci. Svůj životní podzim prožíval v tiché pohodě, zdraví mu docela sloužilo, měl nevyčerpatelnou zásobu vtipných šprýmů, pilně rybařil v kanadských vodách a lidé jej měli rádi. Dlouho se nerozmýšlel, a když mu Pán pokynul a rozevřel náruč na přivítanou, ihned "dal vale" tomuto slzavému údolí, aby je zaměnil za věčnou Boží přítomnost a dal olejničku k mazání zemské osy — aby naše zeměkoule tolik neskřípěla — ochotně z ruky. At' její "vytlučená ložiska" maží zase ti mladší . . .

Až se dozvíme, kdy a kde se narodil, a kde je pohřben — (snad nám to někdo z Kanady napíše) — rádi se k jeho kněžskému životu a práci někdy vrátíme.

* * *

5. Dp. VLADIMÍR ONDRÁŠEK, salesián. V pátek, 8. července 1977 mu přišla náhle srdeční slabost, pak mozková mrtvice a opět v pátek 15. července vydechl naposledy. Chyběl mu asi rok do šedesátky. Byl to horlivý misionář, který před pěti lety zaměnil pilné žáky na koleji někde v Indii za naše české pohánky v Austrálii, na Novém Zélandě a v Tasmánii. Msgr. J. Škarvada, který jej osobně znal, o něm píše: "Ta taková usmívající se "kulička" s dobrýma očima, pomrkávajícíma za čočkami brýlí, která se dokutálela za našimi krajany i do nejzažších končin, až na Nový Zéland. Kdo by to do něho řekl, že si namane tak najednou umřít. A bydlel zrovna v nemocnici u milosrdných bratří, kde mu nechyběla lékařská péče."

Rakev s jeho tělem převezli letadlem do státu Victoria, kde je hlavní město Melbourne, a pochovali ho na tamní hřbitov salesiánů. To se budou Nermut'ovi z Tasmánie — (kteří dp. Ondráška dobře znají a nyní dělají cestu kolem světa) - divit, až se o jeho smrti dozví. Po Otci Zdražilovi, S.J., dp. Mikovi a snad i kapucínu Hrdinovi je Otec Ondrášek už čtvrtým exilním knězem, který nám v Austrálii v poměrně mladém věku zemřel.

* * *

Nyní se ještě obrátíme k těm našim živým salesiánům. Poděkujme Bohu, Donu Boskovi i jim za nebojácného velikána z Francovy Lhoty na Valašsku, Štěpána kardinála Trochtu i za to, co pro naši starou vlast za toho půl století vykonali, za jejich obětavost pro naše lidi v exilu, protože mladých salesiánů a jesuitů se z ČSR r. 48 totiž dostalo do exilu nejvíc, a tak když máme radost z jejich práce a úspěchů, upřímně s nimi nyní prožíváme i dny jejich lidských smutků. A k těm, co zemřeli, se modleme, aby nám "sehnali" v nebi pomoc. Vždyť' sami dobře poznali ty naše vezdejší strasti.

K jednomu úspěchu s nepotřebnými kazy

Mladí lidé z Čech, Moravy a Slovenska mívali na amerických universitách úspěchy již od dávných časů v přečetných oborech a poslední dvě poválečné generace emigrantů tuto skutečnost jen znovu potvrdily a ověřují. Student musel mít v nové vlasti mnohem poctivější poměr ke škole, než si mohou dovolit a zhusta dovolují rodilí Američané — a jestliže zde byl navíc talent, úspěch se zdál být skoro samozřejmý. Většinou z něčeho takového se raduje větší okruh, než jen rodinné společenství, neboť každý krajan pak ve svém okruhu získává takový jistý kousek na prestiži. Některé "úspěchy" mohou mít ovšem opačný účinek . . .

Jan Novák z Berwynu získal v předvečer svého "Master of Arts" na jedné chicagské universitě první cenu a $1,000 z Nadace Olgy a Paula Mennových za povídku "What Mr. Klas Told Me" — "Co mně vyprávěl pan Klas" (THE CHICAGO MAROON, 3. června 1977).

K obsahu: Pan "Klas" je Čech, kterému komunisté vzali majetek a jenž si po emigraci do USA prožil jako každý jiný to svoje při budování nové existence. Manželka, kterou měl rád, mu nešťastnou náhodou uhořela a on filozofuje o lidech, politice a také o československé historii. Jan Novák tlumočí jeho vyprávění s talentem pro jistý směr nové literatury, která si libuje v předlouhých souvětích bez zvláštního smyslu, jež svádějí čtenáře k "poslouchání", nenutí však k zamyšlení — jsou jaksi v prostoru bez začátku a konce. Porotě výše zmíněné Nadace se to zřejmě líbilo. O.K. Anebo taky "proti gustu žádnej dišputát", jak říkával, tušim, pan myslivec v "Babičce" paní Němcové.

Jako má Jan Novák svobodu, tlumočit vyprávění p. Klasa, jak se mu zachce — má ovšem i český čtenář právo pozastavit se nad mnohým, co si autor z táček s přítelem Klasem vybral.

Tak hned v prvním odstavci povídky "What Mr. Klas Told Me" čtete o T. G. Masarykovi, "tvůrci republiky", že si prý jednoho dne v dubnu, "kdy byli všichni lidé zaměstnáni vyplňováním daňových přiznání" ("básnická" svoboda — pozn. J.N.) odskočil do Švýcar ke světoznámému chirurgovi, "aby si dal transplantovat opičí žlázy", "aby mohl užívat s dámami". A šimpans, který ty žlázy dal, byl prý na Masarykův příkaz vycpán pro Národní museum.

Jan Novák, náš nový "Mistr umění" si pak z vyprávění p. Klasa vybral jeho příběh o "menage-à-trois" v Lánech, kde se Masaryk měl "bavit" s Mary Pickfordovou a ještě někým . . . Schůzky "pátečníků", oné skupiny předních osobností první republiky, které se v určité pátky scházívaly u Karla Čapka — to byly vlastně podle vypravěče Klasa (vybral p. Novák) — "how the saying friday, holidays for gays", naplno řečeno, pátky homosexuálů. Z živých účastníků je jmenován Ferdinand Peroutka, z mrtvých spisovatel Karel Čapek, "který přestal idealizovat Masaryka, když poznal ženy. Herečka byla lepší, než president, žlázy nebo ne." — Na jiném místě z rozhovorů p. Nováka a p. Klasa se dovídáme, že "zlatá kapitola českých dějin patří legionářům. Někteří z nich se probili Sibiří na Kamčatku, a když se odtamtud vrátili do Čech, rozšiřovali po Praze syfilis".

* * *

Jene Nováku, autor má mít nejen svobodu slova, ale také určitou odpovědnost. Kdyby byla tato "práce" publikována jen v češtině, tak by asi moc nevadila. Do nové literatury patří dnes jak různá nevábná slova, tak třeba podrobnosti o prožitém nebo vysněném sexu. A v "pověstech českých" p. Klasa by řada starších čtenářů rozpoznala průpovídky různých pivních politiků, fašistů a komunistů, které kolovaly v politickém podsvětí první republiky. Tyhle nechutnosti, Jene Nováku M.A., jste si měl odpustit.

Měl odpustit, protože Vaše práce vyšla v časopise pro americké studenty. A pro mnohé z nich byla asi vůbec první informací o Československu a jeho historii. Byl jste také novinářem a víte, jak psané slovo působí. Na Američany možná víc, než na jiný národ, jak ukázala poslední léta. Už se "těším na otázky, jak to bylo po Švejkovi s těmi "opičími žlázami" prvního presidenta . . .

Natropil jste asi víc škod, než jen za tisícovku. Uvědomujete si to?

J. Netík

Tiskový výbor Československé Národní rady americké

Z ČESKOSLOVENSKA

boty pro muže
široké (EEE)
též krásné papuče, pantofle, pracovní obuv

MACH SHOE DEPT.
3720 WEST 26TH STREET
CHICAGO, ILL. 60623

HLEDÁME

ZÁMEČNÍKY,
STROJNÍ ZÁMEČNÍKY,
ZKUŠENÉ SVÁŘEČE,
SOUSTRUŽNÍKY,
FRÉZAŘE
a třeba i začátečníky v obrábění kovů; pozorně snaživé rádi zaučíme.
Denní směna — Dobrý plat
Jižní strana Chicaga.
Volejte: 737-8000
Žádejte mluvit s "John".

Z ČINNOSTI RADY SVOBODNÉHO ČESKOSLOVENSKA

2051 Park Road, N.W., Washington, D.C. 20010

PROHLÁŠENÍ RADY SVOBODNÉHO ČESKOSLOVENSKA KE "SMĚRNICÍM O ÚPRAVĚ PRÁVNÍCH VZTAHŮ ČSSR K OBČANŮM, KTEŘÍ SE ZDRŽUJÍ V CIZINĚ BEZ POVOLENÍ ČESKOSLOVENSKÝCH ÚŘADŮ

Československým exulantům jsou již známy z exilového a krajanského tisku "Směrnice o úpravě právních vztahů ČSSR k občanům, kteří se zdržují v cizině bez povolení československých úřadů," uvedené v **Ústředním věstníku** dne 1. června 1977.

Rada svobodného Československa o nich sama vydala podrobnou tiskovou zprávu dne 11. července 1977 a zaujímá k nim toto stanovisko:

1. Směrnice porušují článek 12, paragraf 2, 3 a 4, "Mezinárodního paktu o občanských a politických právech", pro který československá vláda hlasovala ve Spojených národech, který ji byl podepsán v roce 1968, dne 13. října 1976 byl zveřejněn ve Sbírce zákonů ČSSR jako zákon č. 120 a vstoupil v Československu v platnost dnem 23. března 1976. Tento článek zaručuje každému občanu signatářského státu právo svobodně vycestovat z kterékoliv, včetně své, země a svobodně se do své země vrátit. Toto právo upírají Směrnice v článcích 3, 5, 7, 8, 11, 12, 13, 14 a 15.

2. Směrnice porušují ústavně zaručenou rovnoprávnost všech občanů, neboť zakazují návštěvy v zahraničí rodinným příslušníkům osob, jimž bylo občanství odňato nebo jež nebyly ze státního svazku propuštěny, ale povoluje je těm, kdo jsou příbuzní osob, jež mají povolení k pobytu v cizině, nebo byly ze státního svazku propuštěny. Směrnice tak tuto rovnoprávnost porušují v článcích 7, 8, 12, 13, 14 a 15.

3. Směrnice porušují Závěrečný akt Konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě, který československá vláda podepsala v Helsinkách 1. srpna 1975 a který zaručuje rozvoj styků na základě rodinných svazků a spojování rodin, neboť v zásadě nepovolují návštěvy nebo vystěhování dětem rodičů-exulantů, jimž bylo odňato státní občanství nebo kteří nebyli propuštěni ze státního svazku. Směrnice porušují tento závazek.

4. Směrnice porušují článek 19 "Mezinárodního paktu o občanských a politických právech" tím, že hrozí odnětím státního občanství se všemi shora zmíněnými sankcemi všem, kdo v cizině veřejně oponují komunistickému režimu v Československu. Článek 19 zaručuje právo svobodného projevu a mínění a Směrnice jej porušují ve svém článku 9 a 10.

Tyto Směrnice se tudíž příčí jak československé ústavě tak mezinárodním smlouvám československé vlády. Rada svobodného Československa je zásadně odmítá. Když československá vláda ratifikovala "Mezinárodní pakt o občanských a politických právech" a "Závěrečný akt" helsinské konference, vzala na sebe závazek jak vůči československému lidu tak vůči rodině národů a je její povinností tento závazek bezpodmínečně a bezvýhradně plnit.

Washington, D.C.,
25. července 1977.

Rada svobodného
Československa

□

NEZNALOST ZÁKONA ČI ÚMYSL?

Velvyslanectví ČSSR ve Washingtoně posílá dopis americkým občanům československého původu, kteří se na ně či jiný československý úřad obrátili, že jejich žádost o prominutí trestu odnětí svobody za trestný čin opuštění republiky je bezpředmětná, protože americký občan "nemůže být stíhán v ČSSR pro uvedený čin podle úmluvy o naturalizaci uzavřené mezi ČSR a USA (viz Zpráva RSČ III/15 z 27. července).

K tomu je ale třeba dodat, že dopis velvyslanectví či jiného úřadu, v kterém se toto oznamuje **nezrušuje rozsudek,** v kterém bývalý čs. občan byl odsouzen jak shora uvedeno. Vzhledem k úmluvě je takový rozsudek zmatečný a jeho platnost musí být zrušena **jen na žádost státního návládního a po soudním projednání.**

Jelikož podle dopisu velvyslanectví tak zřejmě učiněno nebylo, pokládá Rada svobodného Československa za svou povinnost upozornit na to, že americký občan československého původu, který takto byl v Československu odsouzen, není chráněn dopisem velvyslanectví před případnými nepříjemnostmi či dokonce uvězněním dokud by rozsudek nebyl prohlášený za zmatečný soudem. Dopis velvyslanectví, i když žádost byla poslána presidentské kanceláři, nemá povahu právní moci. (RSČ)

□

NÁBOŽENSKÁ LITERATURA JE VRACENA ODESÍLATELŮM

Rada svobodného Československa dostala nové důkazy o tom, že náboženská literatura, včetně bible, poslaná do Československa ze Západu, je vracena odesílatelům jako **"nepřípustná".** Podobně se děje i s jinou zcela nepolitickou literaturou. To je v příkrém rozporu s helsinským ujednáním o výměně ideí a přirozeně i v rozporu s československou ústavou o svobodě tisku a náboženství.

Rada svobodného Československa žádá každého, kdo o takových případech ví, aby ji informoval, aby se těchto zdrojů mohlo použít pro dokumentaci o porušování Helsinské dohody, jak má být projednáváno na podzimním setkání v Bělehradě. (RSČ)

Komunistické strany a západní demokracie

Centrifugální a polycentrické tendence v komunistickém světě jsou nejzajímavější vývojové prvky v současné době. Každý uznává, že západní komunistické strany ukázaly občas jistý stupeň nezávislosti na SSSR. Máme ale nárok být skeptičtí o upřímnosti těchto prohlášení o samostatnosti, která jsou přesně ve volebním zájmu komunistů. Člověk nemusí být cynik, aby se podivil rozhodnutí francouzských komunistů, tradičně nejstalinštější strany v Západní Evropě, odmítnout sovětský koncept diktatury proletariátu bez jediného zamítavého hlasu mez 1700 delegáty v únoru 1976 když všechny předchozí sjezdy potvrdily tutéž diktaturu pro letariátu stejně jednomyslně — 1700 pro, nikdo proti. Jak je to, že se nenašel jediný človíček, který by setrval u předchozího názoru? Tato událost byla propagována jako důkaz nezávislosti, nyní však také nová ústava SSSR (připrapovaná po léta) opouští od fráze diktatury proletariátu.

Základním principem komunismu bylo vždy, že menšina převezme moc jako avantgarda dělnické třídy a vnutí své názory zbytku obyvatelstva Toto odmítnutí demokratického principu vždy historicky odlišovalo komunisty od socialistických stran. Proto nemůžeme věřit, že po desetiletích boje proti sociální demokracii se komunisté náhle proměnili na sociální demokraty. Ano víme, že francouzští, italští a španělští komunisté prohlásili, že chtějí "pracovat v rámci pluralismu politických a sociálních sil". Můžeme jim ale věřit? Jsou jejich prohlášení o národní cestě ke komunismu a o lásce k demokratickým principům něco nového? Několik prohlášení samotných marxistů nám na to odpoví:

1. "Základ věci je, a my marxisté to víme, že každá země dosáhne socialismu ne po předem označené cestě, ne podle sovětského vzoru, ale po své vlastní cestě, závislé na historických, národních, sociálních a kulturních podmínkách."

Jiří Dimitrov, Bulharsko, únor 1946.

2. "Myslíme si, že převzetí sovětského systému v naší zemi by bylo nesprávné... Zájem lidu dnes požaduje parlamentní demokratickou republiku s plnými demokratickými právy a svobodami pro všechny občany."

Prohlášení východoněmecké komunistické strany v červnu 1945.

3. "Komunistická strana ví, že nemá monopol, a že nepotřebuje monopol k práci mezi masami k rekonstrukci nového národa. Komunistická strana nesouhlasí s ideou systému jediné strany."

Ernö Gerö, Mad'arsko, listopad 1944.

4. V naší zemi existuje rozdělení funkcí, a státní moc je založena na parlamentní demokracii. Diktatura proletariátu nebo jediné strany není nezbytná."

Wladyslaw Gomulka, Polsko, leden 1946.

5. "Komunistická strana se snaží dosáhnout socialismu, ale myslíme si, že sovětský systém není jedinou cestou... Koalice komunistů s jinými stranami není oportunistická a časově omezená, ale výrazem všech vrstev pracujícího lidu... Nyní se snažíme, aby naše nové demokratické metody byly zakotveny v ústavě."

Klement Gottwald, Československo, leden 1947.

6. Marchais mluví o "socialismu v barvách Francie".

7. A zakladatel čs. komunistické strany dr. Šmeral se dlouho bránil myšlence "dělat komunistickou revoluci v ČSR po vzoru Moskvy". Už v dvacátých letech se bláhově domníval, že si bude dělat v Československu komunismus "po svém", že je možné jej "dělat demokraticky" — a zatím nad míru zvítězil tehdy Moskvě poddaný Gottwald a Šmeral sám byl poslán Moskvou do Mongolska. — Když pak zase Gottwald dospěl k poznání, že to, co chce Moskva, není pro komunisty v Československu únosné, záhadně zemřel za pouhé dva týdny po svém návratu ze Stalinova pohřbu.

* * *

Zkrátka to co dnes západoevropští komunisté prohlašují o lásce k demokracii není odlišné od prohlášení východoevropských komunistů ve 40. letech — před tím než se dostali k moci, které se dosud nevzdali.

Komunisté se jistě chtějí dostat k moci demokratickými prostředky. Povolí ale po jejich vítězství, aby tytéž demokratické procesy zvrátily to co sami považují za "nevyhnutelný historický vývoj"?

Ne. Žádná komunistická strana, která byla sama u moci tak ještě neučinila! Přesto je mnoho lidí na obou stranách Atlantiku, kteří se nechávají ukolébat komunistickou rafinovanou propagandou, že evropský komunismus je jen sociální demokracie s leninskou tváří.

(Londýnské listy)

Premiér Smith zamítl anglo-americký plán

Salisbury. — Ministerský předseda Rhodésie Jan Smith rozpustil 18. července parlament své země a vyhlásil na 31. srpna 1977 nové volby. V těchto volbách si prý chce získat podporu rhodéských bělochů pro své úsilí o přenesení vládní moci černošské většině, která by dala bělochům záruky pro budoucnost. Chce tuto moc předat umírněným černošským hnutím, zejména hnutí černošského metodistického biskupa Abela Muzorewa, které podle jeho mínění zastupuje většinu černošského obyvatelstva Rhodésie. Ve svém plánu chce jednat proti bělošským extrémistům, kteří požadují, aby si v Rhodésii běloši nadále podrželi vládní moc, a také proti Organizaci jednotné Afriky, která nedávno uznala marxistické hnutí Joshua Nkomo a velitele guerilů Roberta Mugabe za hnutí, které je prý jediným právoplatným zástupcem lidu Rhodésie. Biskup Muzorewa (52) žádá sice také okamžité převzetí moci černochy — (jichž je v Rhodésii asi 6,2 miliony a bělochů je 270 tisíc) — ale je urputným protivníkem násilnických hnutí Mugabeho a Sithola a jasně marxistického Joshuy Nkomo, o nichž Rhodésanům dává důkazy, jak jejich guerilové vraždí a plundrují zem, aby obyvatelstvo zastrašili perspektivou hrozné a nevyhnutelné civilní války, kterou si ani naprostá většina černošských obyvatel Rhodésie nepřeje.

Smithův čin je považován za zamítnutí anglo-amerického plánu na okamžité předání vládní moci černochům a zároveň skončení guerilové války.

PŘI PRODEJI A KOUPI DOMU SVĚDOMITĚ A OCHOTNĚ VÁM PORADÍ

VIC TĚŠÍNSKÝ

Telefon: 749-4422

Jax Realty

6531 W. Cermak Rd.,
Berwyn

INVESTICE — PŮJČKY

Dlouhá léta zkušenost

Phone: 484-9798

PRAGUE SAUSAGE & DELICATESSEN

Home Made Sausages & Frozen Foods
Hickory Smoked Meats — Fresh Poultry

6312 W. Cermak Road BERWYN, Ill. 60402

Čerstvé domácí uzeniny; importované lahůdky.

Rádi Vás obslouží a na Vaši návštěvu se těší
Jan (John) a Jaroslava FOLTÝN

KŘESŤANÉ A CÍRKEV VE SVĚTĚ

ANGLIE. — 15. května vzpominali naši krajané v Londýně první výročí posvěcení a otevření svého nově upraveného domu Velehrad. Uspořádali si při té příležitosti svatojánskou pout' s pestrým bazarem, jehož výtěžek byl věnován na potřeby domu a naší české misie. Slavnou koncelebrovanou mši svatou měli v kostele na Farmstreet, na niž si pozvali jako kazatele P. Tomáše Špidlíka z Říma. Na odpolední program ve Velehradě přišel i představený londýnského jezuitského domu, k němuž naši londýnští misionáři patří. — Na svatodušní svátky přivítali mezi sebou skupinku mladých z Norimberka s jejich misionářem O. Kučerou.

Sestry Misionářky lásky, založené matkou Terezou, známou svým apoštolátem mezi nejchudšími v Kalkatě, otevřou svůj 110. dům, a to v Londýně, zase mezi chudými a žijícími na pokraji společnosti. Poslední dny otevřely už druhý dům v Římě blízko hlavního nádraží v místnostech, které jim darovalo město. Nedlouho předtím začaly svou záslužnou práci v Adis Abebě. Z Vietnamu a Kambodže je komunistické vlády vyhnaly; prý už mají vládní dovolení jít pracovat do Jugoslávie a — chcete-li, věřte novinářům — také do Československa.

NSR. — Také v Norimberku si tamní česká duchovní obec založila odbočku Křest'anské akademie. V neděli 24. dubna zahájili její činnost na jejich Velehradě večerem poezie, na němž 16 přítomných bylo i vystupujícími. Recitovaly se básně Václava Renče, Jana Zahradníčka, Jana Palivce, Josefa Kostohryza aj. Aktivně se zúčastnila i mládež. Umělecké pásmo sestavil inž. Jaroslav Pechatý.

Mnichovská duchovní služba uspořádala 15. května k svátku sv. Jana Nepomuckého spolu s Ackermann-Gemeinde mši svatou v nově restaurovaném Asamově kostele tohoto našeho světce. Sólo zpívali paní M. Bradová a Viktor Magdolen. Po bohoslužbách bylo vzpomenuto 30. výročí zvolení Otce Anastáze Opaska opatem břevnovského benediktinského opatství a třicetiletého působení pěveckého sboru AG z Rosenheimu. — 20. května, ke Dni sdělovacích prostředků, přednášel Pavel Tigrid z Paříže na téma "Sdělovací prostředky ve službách obrany a zajištění lidských práv". Večer, pořádaný mnichovskou Křest'anskou akademií, měl velmi živý ohlas.

ŠVÝCARSKO. — Tradiční májové pouti k P. Marii do Einsiedelnu, slavného benediktinským opatským chrámem, se zúčastnilo na 700 našich krajanů. Slavnou mši svatou sloužil a kázal salesián P. Vítězslav Tat'ák z Turina. Pout' se konala 22. května. Při odpolední májové pobožnosti zpívaly děti Loretánské litanie.

V Lausanne vzpomínali koncem května 50. výročí založení hnutí "Faith and Order — Víra a ústava", které spolu s jinými hnutími tvořilo základ a předchůdce Ekumenické rady církví, sdružující dnes na 250 křest'anských církví a společenství a usilující teologickým bádáním i konkrétními akcemi přispět k sblížení a dá Bůh i sjednocení křest'anstva. Promluvili přední pracovníci za sblížení křest'anů, jako sekretář ERC dr. Phillipp Potter, Holand'an Visser 't Hooft, protestantský teolog Jürgen Moltmann, profesor na aténské pravoslavné fakultě Nikos Nissiotis, francouzský dominikán Yves Congar a převor z Taizé Roger Schutz. V lausannské katedrále byla ekumenická pobožnost, při níž vedoucí delegace Sekretariátu pro jednotu křest'anů odevzdal prof. Nissiotisovi pozdravné poselství sv. Otce.

USA. — Po prvé v dějinách USA tvoří katolíci nejpočetnější skupinu poslanců a senátorů; je jich 129. Jen katolíci a židé zvýšili v listopadových volbách svůj počet, ostatní náboženské skupiny mají méně svých přívržencú než měly dříve.

Valné shromáždění OSN schválilo jednomyslně rezoluci, kterou se rok 1977 vyhlašuje za Mezinárodní rok dítěte. Jeho účelem je probudit u vlád všech zemí zájem a odhodlání vyřešit těžkosti, které tíží dítě v dnešním světě.

IRSKO. — 17. dubna zemřel náhle na následky operace arc. z Armaghu a primas celého Irska kard. William Conway, který nejednou rázně odsoudil krvavé boje v severoirské provincii Ulster a tím si způsobil nenávist extrémistů zleva i zprava; hájil, že občanská válka je důsledek sociálních a politických těžkostí a nemá s náboženstvím nic společného. Kardinálský sbor má nyní 137 členů, z nichž však jen 119 má právo se účastnit volby nového papeže. (18 jich je už přestárlých.)

JIŽNÍ KOREA. — Biskupové Jižní Korey vzpomněli společným pastýřským listem 50. výročí blahořečení svých 79 mučedníků — 5. července 1925 —, kteří zemřeli pro víru v letech 1839 a 1846; tři byli Francouzi (jeden biskup a dva kněží) a ostatní Korejci, až na jednoho všichni byli laici. To právě vyzvedají biskupové: korejská církev je dílem laiků, znala dlouho jen svátosti křtu a manželství, po mnoho let neměla ani kněze ani mši svatou. Teprve od roku 1870 má Korea bez přetržení kněze. Víru v Krista přinesli do Korey úředníci z čínského císařského dvora v druhé půli 18. století a první kněz, Číňan, našel r. 1794 v okolí Seulu na 4000 křest'anů. Ve svých začátcích to tedy byla církev charismatická, vedená Duchem svatým. A znovu se vracející vlny pronásledování křest'anství jen utužovalo. Biskupové zvou dnešní katolíky, aby se nedali zahanbit svými předky a slovem i příkladem šířili i dnes víru v Krista. — Dalších 24 korejských mučedníků prohlásil Pavel VI. blahoslavenými 6. října 1968 — bylo mezi nimi 7 Francouzů z Pařížské společnosti pro zahraniční misie.

SOV. SVAZ. — Aniž si toho veřejnost povšimla, zavřela sovětská vláda hlavní chrám ruského pravoslaví, katedrálu ve Vladimíru, 180 km východně od Moskvy; katedrála prý potřebuje důkladnou stavební obnovu. Zdá se, že katedrála, v níž jsou světoznámé fresky Andreje Rubljova, bude změněna na muzeum. Zmínky zasluhuje, že místní arcibiskup Nikolaj byl před nedávnem přeložen na jiné biskupské sídlo — že by se všemi silami bránil zavření své katedrály?

V Sovětském svazu má vyjít ještě tento rok nové vydání bible; tak prý vzpomenou 100. výročí vydání první bible v ruštině. Náklad připravovaného vydání nebyl uveden.

PORTUGALSKO. — Ve Fatimě vzpomínali 13. května 60. výročí prvního z šesti zjevení třem dětem. Přišlo tam několik set tisíc poutníků, kteří zcela zaplnili obrovské prostranství před poutním kostelem; hlavním celebrantem byl zvláštní vyslanec sv. Otce bostonský arc. kard. Medeiros — syn portugalských přistěhovalců —, který v kázání rozvedl "fatimské poselství": výzvu k modlitbě a pokání, jen tak že svět dojde kýženého míru. Na letošní rok připadá také 10. výročí pouti, kterou do Fatimy vykonal papež Pavel VI., a vydání apoštolské exhorty "Signum Magnum — Velké znamení", v níž sv. Otec vyzýval k novému rozmachu mariánské úcty.

Portugalský stát se zavázal, že zaplatí biskupské konferenci půl milionu dolarů jako odškodnění za zničení rozhlasového zařízení katolické stanice Radio Renascenca. Ke zničení dala tehdy rozkaz Revoluční rada, která jen tímto způsobem mohla stanici vyrvat z rukou extrémních levicových živlů. Odškodnění je projev uznání za zásluhy "v boji proti pučistům a na obranu svobody".

ŠVÝCARSKO. — Na svátek Božího Těla zavítal mezi naše ženevské krajany P. Jan Birka z Lucernu; koncelebroval mši svatou se slovenským misionářem P. Mazákem a pak ukázal diapozitivy o Turinském plátně, s příslušným výkladem.

Francouzská televize přinesla ve svém náboženském programu na Květnou neděli zajímavý film o dominikánkách z Betánie z kláštera Chables; je to stejná řeholní společnost, jako u ní mívají naši krajané extercicie v St. Niklausen/OW. Tato kongregace má tu zvláštnost, že některé sestry jsou bývalé trestankyně, či jinak si ve své minulosti mají snad co vyčítat, jenže od vstupu do noviciátu se už o minulosti nemluví, začíná nový život a sestry jedna o druhé neví, co bylo předtím. Na ne právě diskrétní otázku dvěma či třem sestrám, zda jejich minulost je bílá, šedá či černá, žádná z nich nedala přímou odpověď. Tak to bylo i správné.

Třetí komise Konference o lidských právech při ozbrojených konfliktech přijala nový článek o námezdných vojácích: nemají žádná práva na statut bojujícího vojáka a ani válečného zajatce. Zástupce delegace Svaté stolice vyslovil výhrady proti tomuto článku a prohlásil, že by dal přednost článku, který zaručuje námezdným vojákům byt' tu nejmenší ochranu a základní práva, která odezírají od jakýchkoliv politických úvah.

CHILE. — V Santiagu vzpomněli v dubnu první výročí založení tzv. Vikariátu solidarity, který pracuje pod záštitou církve a pomáhá politickým vězňům a nezaměstnaným a jejich rodinám. V příležitostné promluvě arc. kar. Silva Henriquez si stěžoval na nepochopení, s nímž se jejich práce setkává, a to i u těch, jimž pomohli. I když otevřeně kritizoval některá opatření nynější Pinochetovy vlády, přece jen též protestoval proti kampani vedené marxisty proti této vládě na mezinárodní úrovni, protože někteří z těchto kritiků porušují lidská práva mnohem hůř. — Vedení Vikariátu nepřijalo nabídku komunisty Luis Corvalana, který chtěl jak to ohlásil Moskevský rozhlas — věnovat na účely Vikariátu obnos, jejž dostal jako Leninovu cenu míru; chtěl prý tak ocenit práci chilské církve na obranu lidských práv. Cíle Leninovy ceny, řekli ze santiažské arcibiskupské kurie, jsou jiné než je duch evangelia, jímž jedině je Vikariát veden.

POLSKO. — 15. května posvětil krakovský arcibiskup kard. Wojtyla první farní kostel nového průmyslového města Nowa Huta o 200.000 obyvatel. Kostel je zasvěcen P. Marii Královně Polska a stavba trvala plných 17 let pro neustálé byrokratické průtahy — měl to být památník na 1000. výročí vstupu křest'anství do Polska, slaveného r. 1966 — a přispěli na ni věřící též z NSR a USA. Je postaven v moderním stylu na způsob lodi-archy, jíž trůní kříž 69 m vysoký ve formě lodního stěžně. Kard. Wojtyla v kázání řekl, že Nowa Huta už není "město bez Boha" — za takové ji režim před lety vyhlašoval — a podotkl, že lidské dějiny nelze posuzovat jen podle hospodářských měřítek výroby a spotřeby.

Biskup z Katowic mons. Bednorz v dopise prvnímu tajemníkovi KS Gierekovi žádá změnu pracovního zákona pro horníky, kteří teprve po 27 pracovních dnech mají právo na volnou neděli. Tento cyklus práce je nebezpečím pro tělo i pro duši.

V kázání v kostele sv. Anny primas kard. Wyszyński u příležitosti udělování svátosti biřmování mluvil o úctě k lidským právům a zastal se disidentů, proti nimž vláda nejednou ostře zakročila. "Člověk se ocitá na nejnižším stupni hodnot, stává se dokonce obtížným, když mluví o právech, která má. Není dovoleno jen tak beze všeho odsuzovat mladé, třeba mít pro ně pochopení a proto i poopravit způsob vlády a opustit pozice a metody, které jsou obráceny proti člověku."

Polské diecéze podaly v loňském roce 361 žádostí o povolení stavby kostela nebo kaple. Úřady však povolily jen stavbu 12 kostelů a 10 kaplí a 17 kostelů a dvě kaple mohly být restaurovány.

V Hong Kongu zemřel slovenský školský bratr Kazimír Štefan Husárik

Štefan Husárik se narodil na Slovensku ve Zvolenské Slatine, okres Zvolen, 21. července 1914. (Letos by se dožil 63 let.)

Od roku 1933 až do své smrti 10. května 1977 působil v Hong Kongu v La Salle College. Studoval v Belgii, Římě a na Londýnské universitě. Během války byl ve Vietnamu, kam byl dopraven s jinými misionáři Japonci.

Byl profesorem, ředitelem gymnasia a představeným během 44 let, která ztrávil v tomtéž školním ústavu. Jak zemřel? Právě se vrátil ze třídy, stěžoval si, že se necití dobře a v půl páté hodině byl mrtev, raněn mrtvicí.

Byl zde velice známý, měl výtečný vliv na stovky studentů, které učil, a kteří jsou dnes ve všech končinách světa.

Byl to výtečný řeholník, který šel vždy a všude příkladem svým řeholním spolubratřím a studentům. Tiše pracoval na vinici Páně, a tiše odešel; zhasl jako krásně hořící svíce — jen půl hodiny po přednášce ve třídě — jeho poslední přednáška.

Vždycky říkal, že je Slovákem, s Čechy byl v upřímném přátelství a Československo měl vroucně rád. Modlil se a svou práci obětoval za konečné opravdové sbratření našich národů ve vzájemné úctě a křest'anské lásce. Denně vzpomínal na pronásledované pro víru v Československu a všude na světě.

Bohužel, nikdo jej z ČSR nemůže ted' zastoupit. Odpočívá mezi Číňany, jimž zasvětil a obětoval celý život.—R.I.P.

P. ALBERTI:

DON BOSKO

JEHO DOBA A DÍLO

(Pokračování z min. čísla)

"Don Bosko chce státi vždy v čele pokroku," přiznal se Don Bosko sám P. Rattimu, pozdějšímu papeži Piu XI., provázeje ho svým ústavem. V čele pokroku! Tento nepatrný, prostý kněz předběhl svou dobu v četných věcech. Vzpomeňme jen některých. S tiskovými podniky začal roku 1844, dílo polední výuky v náboženství roku 1845, prázdninové osady roku 1849, první řemeslnickou školu r. 1856. Zdá se, že Don Bosko měl zvláštní smysl, kterým předvídal nové idey a nastiňoval už tehdy způsob apoštolátu nových dob.

Don Bosko byl mužem odvážné a překvapující vůle. "Když měl jeden sold, podnikl, co stálo dva soldy," pravil o Boskovi Mons. Bertagna. Don Bosko nepochyboval o žádném svém podniku. Šel klidně krok za krokem, nedávaje se ve svých rozhodnutích ničím a nikým másti, a došel vždy vytknutého cíle. S ničím dosáhl všeho. Obviňovali jej z nerozvážnosti, a Don Bosko vybudoval zatím tolik věcí, jejichž uskutečnění považoval svět za nemožné, a pustit se do jich budování za bláznovství.

Je pravda, že Don Bosko se nelekl námahy. Pracoval celý svůj život až do strhání. Jeho dny byly prací zasypány, noci byly zkracovány na míru nejmenší. V rukou Dona Boska byla stále nějaká kniha, v hlavě pořád nějaký záměr, v kapse vždy nějaká korektura tiskárenská, v duši vždy nějaká starost o výchovu duší. Jeho mysl, obrazotvornost a srdce neznaly odpočinku. "Ulehčete si trochu, otče, popřejte si několik dní dovolené," prosívali jeho synové, ale Don Bosko odpovídal: "Až v nebi, až v nebi si odpočineme, nikoli nyní. Víte, napřed by si musil d'ábel odpočinout a nekazit duší, pak by si Don Bosko odpočinul." Don Bosko býval tak upracován, že někdy usnul i stoje na ulici, anebo kdysi usnul při poradě u ministerského předsedy Lanzy.

Boj proti zlu nutkal Dona Boska nejen do práce, nýbrž i do zbraní, kterými kazil duše nepřítel. V tom smyslu byl Don Bosko na výši své doby. Událost, kdy jako hoch se dal do sázky s komediantem, a vyhrál, se s různými obměnami opakovala několikrát v jeho životě. Jenže ti komedianti a jejich komedie byly jiného druhu. Don Bosko brzo pochopil, že proti moderním dělům se nedá bojovat středověkým lučištěm. Proto různými bavidly, divadly, tiskem, hudbou a zpěvem ničil podniky, které těmitéž věcmi kazily duše. Jeho heslem bylo: Bojovat s nepřítelem stejnou zbraní.

* * *

Předchozí řádky zdají se nám ukazovat v Donu Bosku jiného člověka, nikoli klidného, pomalého a rozvážného, jak jsme jeho život dosud popisovali. Byl Don Bosko skutečně povahy piemontské? Byl a nebyl. Některé rysy měly ráz klidného Piemonťana, jiné nikoli. Don Cafasso, Boskův krajan a zpovědník, líčí Dona Boska takto: "Čím víc jej studuji, tím méně jej chápu. Je prostý, a je v něm cosi mimořádného, je pokorný, a najednou plný velikášství. Nemá groše, a v jeho mozku se rodí obrovské plány, očividně neuskutečnitelné, a podle mého zdání je neschopen, aby své plány provedl. Kdybych si nebyl jist, že pracuje jedině pro slávu Boží, že jen myšlenka na Boha jej neustále vede, že Bůh je cílem všech jeho námah, řekl bych, že je to člověk nebezpečný, nebezpečnější, než jej možno prohlédnout, než se dá poznat. Don Bosko je celkem hádanka."

"Nechte ho jen samého pracovat," radil bl. Don Cafasso, jsa přesvědčen, že Don Bosko je podivuhodným nástrojem v rukou Boží Prozřetelnosti.

Don Bosko nebyl nikdy vypočítavým teoretikem. Bránil se dlouho, když jej žádali, aby napsal pojednání o své vychovatelské soustavě. Jeho rozumování se zabývalo vždy skutečností. Někteří lidé navrhovali, aby se knižně vydaly listy Dona Boska. Jak by se byli zklamali! Listy Dona Boska jsou listy muže činného, jenž odpovídá na kladenou otázku, řeší nějakou obtíž, hovoří o prostém životě. Kdykoli píše Don Bosko o věcech Božích, chtěje někomu poradit, připomnět náboženskou pravdu, pobídnout k činnosti, mluví Don Bosko krátce, prostě podle evangelia, nevznáší se nikdy vysoko v nijakých mystických rčeních a rozjímáních.

Don Bosko byl mužem zdravého smyslu, správného úsudku a jasného vyrovnaného ducha. Viděl daleko, ale nikoli za meze možnosti. Když se řídil svým snem, řídil se jím, protože věděl o jeho uskutečnitelnosti, a důvěra v Boha mu ručila, že podnik se uskuteční, jako se uskutečnily všechny podniky předcházející.

Don Bosko nepokoušel nikdy Pána Boha, nikdy nejednal neprozřetelně. Nezačal nikdy nijakého podniku, dokud nenabyl důkazů o jeho užitečnosti, nikdy nezbořil starého příbytku, dokud nutně nemusil stavět příbytek nový. Říkali o něm, že štěpuje Colberta na sv. Františka Saleského, a tato chvála jeho moudrosti byla věru zasloužená. Záměry Dona Boska bývaly odvážné, ale jejich uskutečnění se dělo umírněně podle sil a peněz. Vzpomeňme si jen, jak přerušoval různé stavby a vyčkával, až bude mít zač stavět.

Don Bosko byl nesmírně prozíravý a chytrý. Pověřen několikrát vyřizováním nejchoulostivějších záležitostí, pořídil vždy dobře. Tak v záležitosti obsazení biskupských stolců italských zjednal si jméno výtečného diplomata. Říkali o něm tehdy: Don Bosko je opravdu mocný, jemu nemožno přijít na kobylku, vidí nám do karet. Jakým mocným státníkem je tento kněz! Ti svatí jsou opravdu podivuhodně chytří.

Nejen chytří, nýbrž i vtipní. Přišla k Donu Boskovi dáma a radila se, kam by mohla nejlépe uložit své cenné papíry. Don Bosko se usmál a naštrčil jí své přehršlí. Dva vášniví hráči se ho přišli otázat, na které číslo by měli vsadit do loterie, aby jistě vyhráli. Don Bosko je napřed odmítl, ale když se odmítnout nenechali, poradil jim takto: "Vsaďte na 5, 10 a 14, ručím vám, že vyhrajete terno!" "Díky, díky," odpověděl radostně jeden z hráčů, jsa si již jist, že Boskova předpověď se splní. — "Ale abychom si rozuměli," pravil mu Don Bosko, "na ta čísla vyhráte život věčný. Zachovávejte patero přikázání církevních, desatero přikázání Božích, konejte čtrnáctero skutků křest'anského milosrdenství a vyhráte poklad v nebi."

Lyonští boháči požádali Dona Boska o promluvu o sociální otázce. Don Bosko začal: "Blaho lidské společnosti je ve vašich kapsách." Mohl jim lépe říci, že klíčem k sociální otázce je láska k bližnímu? — "Důstojný pane, mnc se nestřepete, dokud nebudu míti váš podpis," žadonila nějaká bohatá dáma. Don Bosko vzal pero a napsal dámě do podávaného památníku svými tlustými písmeny dva řádky: "Přijal jsem od paní X. obnos dvou tisíc franků ve prospěch svého díla, což stvrzuji vlastnoručním podpisem: Don Bosko."

Nikdy nezmizel se rtů Boskových přívětivý úsměv. Jako věrný žák sv. Františka Saleského patřil Don Bosko k nejveselejším dušim na světě. Byl podle sv. Františka názoru, že svatý smutný je smutný svatý, a říkal podle sv. Filipa Nerejského, že zádumčivost je osmým hlavním hříchem.

Jako hošík bavil rád kamarády, jako mladík a seminarista zanechal po sobě pověst výtečného šprýmaře, jako kněz a vychovatel býval duší her ve svém ústavě, k základním čepům jeho výchovné soustavy náležela vždy radost, pravá radost křest'anská, těšící se ze života v milosti Boží, z čistého svědomí a z přiměřeného užívání dober tohoto světa.

O sv. Vincenci z Pavla se říkalo, že nic nezačal z lehkomyslnosti a od ničeho neutekl z malomyslnosti. Tutéž chválu si zasloužil i Don Bosko. Byl přívětivým svéhlavcem. Vytrvával ve všem, co si umínil, ale uměl i vyčkávat. Kde bylo třeba povolil, aby tím víc vyzískal. Když nějaká překážka mu tarasila cestu, nemařil času a nerozbíjel si zbytečně o ni čelo, raději ji obešel. Dojde k cíli, kdo umí vyčkávat.

Rozvážná, velmi přívětivá a pomalá mluva Dona Boska dosvědčovala, že v duši jeho je klid a pokoj, že Don Bosko se naučil po dlouhých bojích mistrně ovládat každé hnutí svého nitra. Jeho nerozvratný klid dojal hluboce mladistvého kněze milánského, který v roce 1883 byl Boskovým hostem. Stav se papežem Piem XI., poukazoval zvláště na nejvýznačnější rys Boskovy povahy, na jeho klid: "Ach, Don Bosko, Don Bosko, byli jsme u něho, ten jeho klid, ten jeho klid! Byl člověkem, který opravdu se hodil na poroučení." — Kdo si při papežských audiencích všiml pomalé, příjemné a rozvážné mluvy Pia XI., jeho lehounkých a jemných gest, neubrání se myšlence, že vidí před sebou muže vtěleného klidu. Snad se tomu klidu sv. Otec od Dona Boska naučil, když byl ještě jen mladým knězem.

Don Bosko byl učiněná dobrota srdce. Dobrotu projevoval všemi způsoby. K svým dobrodincům býval nesmírně vděčný. S něžností skoro ženskou děkoval i za sebemenší dárek. Kterási jeho dobroditelka se sháněla po vrabčím hnízdě pro své děti. Jednoho dne donesli jí vrabčí hnízdo i s opeřenými již mláďaty. Don Bosko se totiž dověděl o jejím přání a vrabčí hnízdo jí zaopatřil. Nezapomněl nikdy na narozeniny nebo na jmeniny žádného ze svých přátel a dobrodinců, jeho blahopřání došlo jim mezi prvními. Když mu někdo poslal na př. úlovek z honu, nějaké prvotiny ze zelinářské zahrádky, několik lahví vzácného vína, děkoval Don Bosko srdečně za dárky, ale dárky ty se u něho neohřály, nýbrž putovaly hned jako důkazy vděčnosti do některé rodiny Boskových dobrodinců.

Dobrotu jeho srdce zkusili zvláště jeho chovanci, milovaní od něho láskou a něžností přímo mateřskou. Jejich útrapy bývaly jeho útrapami, jejich radosti jeho radostmi. Na ně jediné myslil, jim žil. Když musil odcestovat z Turina, modlil se za ně neustále a dopisoval si s nimi. Jeho radostí bylo žíti s nimi a pozorovat, jak rozhodně kráčejí cestami povinností. Z desíti snů, jež v noci se mu zdály, bývalo osm o jeho hoších. Jeho láska k hochům zacházela v prvnějších letech až tak daleko, že na sebe svolával od Pána Boha i nemoci, horečky, bolení zubů a hlav svých chlapců. Pohladil nemocného a povzbudil: "Bud' jen statečný a přepust' mi polovičku svého bobo." Kluk si odběhl hrát a předal své bobo Donu Boskovi. Aspoň padesátkrát se předání bolesti opravdu uskutečnilo. "Byl jsem tehdy pošetilý," přiznal se Don Bosko svým řeholníkům. Jeho láska byla skutečně až pošetilá, miloval svou mládež bez míry a takřka bez rozumu, obětuje jí celý svůj život. Mohl na konci svého života říci s Lacordairem: Jestli můj meč otupěl, tak ve vašich službách.

(Pokračování příště)

Přítomnost Boží v eucharistii

(Dokončení ze str. 5)

litbu, předpokládáme totiž, že je silnější než naše vlastní. Jsou totiž s Bohem víc spojeni, a i oni ne všichni stejně.

"Hvězda se od hvězdy liší třpytem", píše sv. Pavel (I Kor 15, 41). Ovšem nejvíc se lesknе samo slunce. Tím pak je křest'anům Kristus, "slunce spravedlnosti". V něm bydlí Boží moc a síla ve vší plnosti, on je proto jakoby hlava celého mystického těla církve, ohnisko Boží milosti pro celý vesmír. Máme-li klekat před člověkem, Božím obrazem, pak klekáme ovšem na prvním místě před tím, o němž je psáno, že v něm přebývá plnost Božství.

Katolík věří tomu, co se kněz modlí při mši: "Toto je mé tělo... toto je má krev". Nepotřebuje tedy další důkazy k tomu, aby vyznal, že je v eucharistii Kristus a tedy Bůh přítomen způsobem docela zvláštním, jedinečným. Nedává přednost "věci" před člověkem, jak tvrdila námitka, ale setkává se tu s člověkem-Bohem.

Můžeme tedy považovat za vyřešenou námitku, kterou jsme začali svou úvahu. Ale fakt sám, že se v katolickém prostředí vyskytla, prozrazuje jistou mentalitu, kterou Berdjajev nazývá objektivizací, odosobňováním a kterou považuje za nejzhoubnější následek hříchu. Je to oddělování skutků od člověka, který je dělá, jejich osamocené hodnocení.

Tam, kde jde o Kristovo dílo spásy světa, je toto "odosobňování" přímo rouháním. Svátosti nejsou "věci", svátosti jsou činnost Krista samého, která proniká do našeho života skrze osobní styk s Bohočlověkem. Tento styk se uskutečňuje prostřednictvím symbolů a ty nám pomáhají překlenout vzdálenosti časové a prostorové. I u našich oltářů mluví Kristus docela blízko: "Vezměte a jezte, toto je mé tělo!". Je to tedy místo setkání, privilegované místo Boží přítomnosti ve světě.

Není to ovšem místo jediné. Je pravda i to, že se s Kristem máme setkávat v každém bližním, při čtení Písma, v každém dobrém skutku, v bohoslužbě i v práci. Rozdíl mezi přítomností Boží, která je v denním životě a přítomností Boží svátostnou, se má dokonce stále umenšovat. Neděje se to snad tím, že by svátosti postupně ztrácely na ceně. Má se stát pravý opak. Posvěcení člověka a celého světa má dorůstat do plnosti Kristovy, do plnosti svátostné.

V líčení nebeského Jerusaléma, jak je čteme v Apokalypse, nás překvapí malá poznámka: "Chrámu jsem tam neviděl" (Ap 21, 22). V dokončeném vývoji posvěcení světa už není privilegovaných míst setkání s Bohem. Kristus bude pak opravdu všude a ve všem (Kol 3, 16).

VOICE OF THE NATION

The brothers from Salonica

(Ed. Note: The following is the text of the address delivered by Msgr. Erwin A. Juraschek at the 15th annual Sts. Cyril and Methodius Heritage Day celebration conducted in Houston, June 10. Msgr. Juraschek is executive director of the Texas Catholic Conference Department of Ethnic Community Affairs and serves as pastor in Cestohowa, Texas.)

In the Greek City of Salonica, in the year 862 A.D., two brothers rested after their return the year before from southern Russia. Both were priests of the Greek Byzantine rite. Both had been to southern Russia as missionaries to the Asiatic tribe of the Khazars, who had come to Europe with Attila the Hun, and had remained behind to found a prosperous commercial empire along the Don and the Vistula Rivers.

Both brothers were well-educated. Methodius had been governor of a Slavic district near Salonica before taking orders and, upon returning from his sojurn among the Khazars, had become abbot of the monastery of Polychron, near Mt. Olympus. Constantine, who was to take the name Cyril when he entered an Italian monastery just before his death seven years later, had given up a brilliant career as a scholar and professor of philosophy when he took monastic orders. Upon his return from southern Russia, he had retired to private life.

ALSO IN Salonica in 862, there arrived envoys to the Byzantine emperor from the king of Moravia. The envoys carried with them a request for priests who could speak Slavonic languages. Constantine and Methodius were such priests, having learned the language of the Macedonian Slavs nearby. When the call for missionaries came from Moravia, Constantine and Methodius had already adapted the Greek alphabet to the Slavonic spoken languages. To this alphabet they added Slavonic translations of the Scripture, and set out for Moravia, arriving in 863.

There, although priests of the Greek Byzantine rite, Constantine and Methodius used the Latin missal as the basis for their translation into Slavonic. In so doing they recognized the earlier arrival of Latin Rite priests. German missionaries had been working among the Slavs for at least 30 years before Constantine and Methodius began. In 836, the archbishop of Salzburg had consecrated a church in Moravia, and nine years later 14 Moravian noblemen accepted baptism in Regensberg. However, Constantine and Methodius were to have greater success in converting Slavs because of their use of the vernacular in the liturgy and in preaching.

By 868, the year before Cyril's death, the two brothers were in Rome, seeking ordination for 50 young Slavic men who had been apprenticed to them by the Moravian ruling family, and seeking also papal approval for the Slavonic liturgy. In taking their quest to Rome, the two brothers were acknowledging the Pope as Patriarch of the West and as supreme head of the Church. Papal approval was obtained, and Constantine entered an Italian monastery, taking the name Cyril. Broken in health, he died shortly thereafter, on Feb. 5, 869.

By 872, Methodius was sitting as Archbishop of Pannonia and serving as Papal Legate to all the Slavic peoples. The Slavonic liturgy continued in use until his death in 885, and was revived by Charles IV of Bohemia 532 years later.

WHO WERE the Slavs for whom Cyril and Methodius had translated the message and sacraments of Christ? The original home of all the Slavic peoples was situated north of the Carpathian mountains. Archeological remains indicate that, as early as 1,000 B.C., the Slavs migrated in all directions, coming into contact with the Teutonic cultures in the north, Latin in the south, and Asiatic in the east. Roman writers referred to the Slavs as the Venedi, which served as the basis for the German designation of "Wends." Today, the areas of Slavic settlement comprise one-third of Europe and one-half of its population. The Poles and Czechs form the west; the Bulgarians, Serbs, Croats, and Slovenes, the south; and, the White Russians and Ukrainians, the east.

Procopius, writing in the sixth century A.D., was struck by the loose tribal organization of the Slavs, who recognized no monarch and lived democratically on a basis of equality, settling their differences in popular assemblies, or **wiece.** Among the southern Slavs, the earliest organization of the family as an economic unit of production and consumption was known as the **zadruga** and represented an early form of communism. There existed a co-partnership of all members of the family group, all real property being owned by the family in common. When a household became too numerous to live under a single roof, a new household would be organized alongside the older. Each **zadruga** was self-governing.

An assembly of village elders elected a mediator called a **starosta.** A group of villages, when united as a clan, were led by a **zupan,** who could not exceed the limited powers granted him by the **wiece.**

As the Slavic states of Bohemia, Moravia, and Poland took shape during the fifth, sixth, and seventh centuries, a potential was created for a Slavic culture, stretching unbroken from the Baltic in the north to the Pelopenessus in the south. This potential was never realized in Europe because the Slavic groups had become separated from each other politically by the Magyar presence along the Danube.

BUT SUCH a Slavic empire is forming today in America, an empire of the Slavic spirit, an empire of renewed and shared interest in the ancient ties that bind us. Here in Houston today, Poles, Czechs, and Ukrainians have gathered together to celebrate their ethnicity, their cultural distinctions, their common past.

We celebrate the Slavonic liturgy brought to us by Sts. Cyril and Methodius more than 1,100 years ago. We revere them for the virtues they exemplified in leaving their home in Greece to preach the message of Christ to the Slavic peoples so that it could be heard and understood. We honor their scholarship and ingenuity in their invention of the Cyrillic alphabet. We marvel at their flexibility and openmindedness in translating the Latin rite rather than the Greek. Truly, they were emissaries of Christ and not of an earthly emperor or king pursuing narrow and temporal interests.

More than 1,000 years ago, Sts. Cyril and Methodius recognized that ethnic characteristics must be taken into account in any enterprise. What was true then is true now, and this observance today reminds us that we must take account of our own past. If we are to know ourselves and better ourselves, we must know our roots, and study the events and environments which shaped our Slavic ancestors. And, as we look to the past for knowledge, we look forward also to the growth of what this gathering here today represents. We revivify our ethnic awareness as we reach out to Slavic peoples throughout America, celebrating together our common past on the plains of the great rivers of Europe and our common future as citizens of a free America, an America which values the ethnic pluralism which has made it great.

Looking Ahead

by
Dr. George S. Benson
President
NATIONAL EDUCATION PROGRAM
Searcy, Arkansas

PLANNING AND CONTROLLING LIVES

In this column I want to relate an experience which happened in the life of a friend of mine. In a very real sense, it is the story of many, many Americans, and it has a lesson for us today.

This man was a farmer who came to own a medium sized farm. With the advent of the boll-weevil and the inability to secure labor due to World War I, he sold his farm and put the money in a bank.

He then joined a construction crew and was quite successful until the depression hit that industry in the early 30's. By that time, he had 6 children and had assumed the responsibility of caring for his widowed mother.

Then one day when he reported to work, he was told to slow down on the job. When he inquired why, he was told, "When you turn out so much work you make the other workers look bad. Then if we all do less, it will compel the boss to hire more men. You will be making more jobs." My friend replied that he felt obligated to give a full day's work for a full day's pay. Soon he was fired.

Because he was a skilled craftsman and a good worker, he was able to secure another job almost immediately. The second day on the job, he was informed that he would be expected to contribute $10 per week in cash to a special fund, or lose his job. Since this was in direct conflict with his standards of living, he refused to pay. Again he was fired.

Before he could find another job the Stock Market collapsed. Next the bank closed and his money was all gone.

Jobs were hard to find. Then the W.P.A. was created. My friend was forced to take a job with that agency. Again he worked hard and was soon put in a position of responsibility over other workers. Then one day his supervisor told him that he must collect a percentage of the pay of each man under him and that he must turn it in to help re-elect Franklin D. Roosevelt, president of the United States. He felt this was not right, so he refused to make a payment himself and refused to collect from the men under him. The time was 1936. To stop this kind of practice the Congress finally passed the Hatch Act, in 1939.

Now, nearly 40 years later the Congress is pressured to completely destroy all vestiges of the Hatch Act. The freedom of the individual appears more endangered than ever.

H. R. 50, called the Humphrey-Hawkins Full Employment and Balanced Growth Act, keeps appearing in Congress in one form or another. But there is no way such legislation can work unless the people of the freest nation in human history give up that freedom and accept instead the wisdom of a handful of planners in Washington who would need the authority of a gun to enforce their plans . . . successful or otherwise.

That's what happens when the federal government decides to "guarantee full employment." Full employment is guaranteed in Russia . . . but there is no freedom. Great Britain decided to guarantee full employment and keep freedom. It didn't work. The nation is in bankruptcy with unemployment running rampant. The best way the government can help the unemployment problem in America is to stop deficit spending, stop inflation by so doing and leave sufficient investment capital in the hands of the people for free enterprise to create productive jobs for those who want to work.

Croatians Honor Blessed Mother

Holy Trinity Croatian Church, 1850 South Throop Street, Chicago will celebrate their annual Bistrica Day in honor of the Blessed Mother on Sunday, August 14th, 1977, with a procession through the streets beginning at 9:30 A.M. and concelebrated Mass offered immediately following the procession. The guest homilist will be Very Reverend Damian Fandal, O.P. newly elected Provincial of the Dominicans of the Province of St. Albert the Great. Immediately following the Mass will be a celebration of Croatian style barbecued lamb, and entertainment by ORAO Tamburitza outdoors on the grounds adjoining the church. Everyone is welcome to join in this great day of celebration!

★

Our 94th Year

A FRIENDLY SAVINGS INSTITUTION SERVING A GREAT COMMUNITY

Saving Is Convenient Here!

Every feature of our association is designed with safety, increased earnings and convenience for you in mind. For your convenience: a Save-by-Mail plan, easy-to-serve-you office facilities, fast service, free parking. Come in.

Member of Federal Home Loan Bank System

INSURED SAVINGS UP TO $40,000.00

by Federal Savings and Loan Insurance Corporation

SATISFYING FRIENDLY SERVICE

SECOND FEDERAL SAVINGS

Corner 26th and Pulaski
CHICAGO, ILLINOIS 60623
277-8500

Why I signed Charter 77

A woman gave her reasons in a letter, excerpts from which are published here.

"I do not intend to remain silent while people are being forced to sign protests against Charter 77 without the opportunity to read it. My reaction is based exclusively on my forty years' personal experiences. (I was born in 1935.) I am not of bourgeois origin; on the contrary, I am one of five children from a poor family.

"By profession I am a literary historian but now I am working as a forester. I was offered a reasonable job in December 1973 but I was rejected because of my religious belief and because I refused to cooperate with the police. I believe that life is more than work and literature. As a woman and mother I feel an obligation to defend life. For years I have lived alone with my three children and I regard motherhood as an obligation to all the children of the world and especially to the children of my own country.

"I began to understand the meaning and value of life after I was converted five years ago. Before then my life had been an inane and hopeless desert because I lived without God or a purpose. Now my sole goal is to seek the truth.

"So I must rise to defend inalienable human rights by which every man is free to profess his own belief, his children to follow the road to God without impediment, without measures taken to dissuade them from the time they enter kindergarten at the age of three, and parents and priests are free of antireligious pressures.

"These are my reasons for adding my signature to Charter 77 and I beg all my brothers and sisters to pray for me.

ROSE KARASEK DIES

Miss Rose Karasek well known to Blessed Agnes Parishioners was called by her Creator on July 27, 1977. Rose was an active Choir member at BA for 55 years, and was a life long member of the Parish. She will always be remembered by her many friends at the Immaculata Sodality, Lady Parishioners Club, Mothers and Friends Club of St. Procopius College, Lisle, Ill. Hlas Národa Club, Sokolice at Blessed Agnes, St. Ann's Society #117 C.C.U. and the District and National Alliance of Czech Catholics. She was the daughter of Mr. and Mrs. John Karasek who preceded her in death many years ago. Rose formerly lived at 2745 So. Millard Ave., Chicago and for the past several months lived at the new family home in Berwyn. It is too bad Rose could not have enjoyed the new home for a longer time. The Karasek family are well known for their active roles in the many endeavors at Blessed Agnes Parish. Sister Louise Johnson gives of her time to projects of the Lady Parishioners Club and the Immaculata Sodality. To Rose's family we all express our sincere sympathy and will remember their loved one in our prayers. May Rose rest in the peace of the Lord.

SK

Put your money where your heart is —
IN AMERICA

U. S. SAVINGS BONDS, NEW FREEDOM SHARES

You may depend upon your doctor's orders being carried out when we compound your prescription.
Our double-check system guarantees accuracy.

THE
REXALL
DRUG STORE

RIEDL'S PRESCRIPTION PHARMACY

3156 W. 26th, Chicago
(JUST EAST OF KEDZIE)
Bishop 7-7550

ABDOMINAL SUPPORTS

For aches and pains try our RRR Rheumatic Relief

ELASTIC STOCKINGS

We have in stock the well-known medicinal products of VAVRA'S PHARMACY

Jedokaz — Všehochuť

CZECH DAYS

AUGUST 20th AND 21st
CO-OP PICNIC GROUNDS
DILLONVALE, OHIO

SATURDAY: Fish and Chicken Dinners, Turtle Soup, Czech Bakery. — Parade 7:00 p.m. — Dancing 9:00 p.m. to the Music of "The Bouncing Czech" of Cleveland, Ohio.

SUNDAY: "Come and Have Breakfast with Mary" 9:00 a.m. to 11:00 a.m. — Live Broadcast of Czech Show — Dumpling, Sauerkraut and Pork or Chicken Dinners.

MUSIC BOTH DAYS BY: Joe Kubik Orchestra, Joe Hezoucky and Vocalist Marie Danek,, Stardusters of Pennsylvania, Jerry and His Trio, Lew Hladky's Bouncing Czechs, Czech Band of Dillonvale Plus Many Other Entertainers.

FUN FOR ALL!

THANK YOU AND GOD BLESS YOU

We deem it our solemn obligation to express our sincere gratitude to the many religious, relatives, friends and neighbors who in our hour of grief consoled us by their sincere sympathy and Christian charity on the loss of our beloved sister, aunt, great-aunt and sister-in-law,

ROSE J. KARASEK

who departed this life on July 27, 1977. We are deeply grateful to Rev. John Crosby, formerly of St. Odilo Parish, for his visits and bringing the Sacraments to our beloved during her tenure of illness. Sincere thanks to Rev. Joseph Mol of St. Odilo Parish for his visits and for administering the last rites of the Church, to our loved one and for his prayers of the dying. Our grateful thanks to Rev. Francis Pribyl, pastor of Blessed Agnes Parish celebrant at the Mass of Resurrection with concelebrants Revs. Michael Michellini and Joseph Hudik. Thanks to Sr. Leonia, O.S.F., and choir for their rendition of music and songs. We are grateful to Rev. Michael Michellini for his beautiful homily during Mass. Our sincere gratitude to Rev. Michael Michellini for conducting the wake services at the Noworul Chapel. We are grateful to the Revs. Charles Kouba, pastor of SS. Cyril and Methodius Church, Mathias Lorenz of St. Procopius College, Raymond Skriba, Immaculate Conception Parish, David Mulvihill, St. Christina Parish, S. C. Giunta and James Kempfer of St. Philip the Apostle Parish, Richard Calek, Chaplain at St. Loretto Hospital for their visits and prayers at the chapel. Our sincere thanks to the members of the Immaculata Sodality at Blessed Agnes Parish, The Lady Parishioners Club, Mothers and Friends Club of St. Prococius College, Hlas Národa Club of Chicago, District and National Alliance of Czech Catholics, Sokolice at Blessed Agnes Parish, Choir members at Blessed Agnes Parish, St. Ann's Society #117 C.C.U. for their visits and kind words at the chapel. Our appreciation to Dolores L. Sindelar organist at the chapel. Grateful thanks to Rev. Francis Pribyl for conducting the services at the cemetery. Thanks to the many donors of spiritual bouquets, monetary gifts, floral arrangements, and words of kindness shown to us during our bereavement. We are ever so grateful to pallbearers (all nephews) William Karasek, John Cervak, John Cacciato, William Karasek, Jr., Melvin Benekovich and James Siedlecki for escorting our loved one to her final resting place.

To all who came to pay their last respects and attended church services we say thank you. Last but not least, our sincere thanks to Mr. Joseph Noworul for the courteous way and splendid manner in which the entire funeral was conducted and for his kindness to us to lessen our burden at this hour of our grief. Thank you all once again and May God reward you all.

SISTERS, NIECES, NEPHEWS, GRANDNIECES, GRAND-NEPHEWS and BROTHERS-IN-LAW